



ÚVODNÍK →

KÁZÁNÍ → 2

KŘEST → 6

GALERIE

Jeremiáš → 11

REPORTÁŽ

70 let sboru BJB v Žatci → 13

HRST VZPOMÍNEK → 17

Z HISTORIE → 21

MISIE → 25

ZE SVĚTA BAPTISTŮ

Pozdrav prezidentky Odboru sester
BWA pro Světový den modliteb
baptistických žen → 28

Nové potvrzení rezoluce
o křesťanském manželství → 29

Baptistické jednoty v Evropě
k tématu homosexuality → 31

VÝVOJ V BJB → 35

VÝROČÍ

Připomínka 17. listopadu 1989 → 40

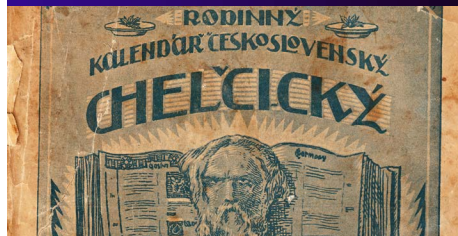
KRÁTCE ZE SBORŮ → 40

OHLASY ČTENÁŘŮ → 41

SERIÁL NA POKRAČOVÁNÍ

Haló? Bože? → 43

EDITORIAL



Milé sestry, milí bratři,
v nedávném čase v tomto ročním období si mnozí z nás připomenuli své drahé, kteří nás předešli do nového Domova. Vzpomínky se pojí s vděčností za ty, kteří nám byli svědectvím o Boží lásce a milosrdenství. Mezi smutnými stíny těchto dnů však tušíme náznak svítání, které je nám na dosah, dotýká se srdce každého z nás. Do těchto dní plných rozjímání nad naším životem přichází čtvrté číslo Zpravodaje baptistických sborů v ČR.

Bouřlivý vítr nedávných dní nezasáhl jen přírodu a naše města, ale obrážně procházel i našimi řadami a přinesl mnoho událostí v našich sborech i v celém společenství. Nečekanou událostí byl náhlý odchod na věčnost milého bratra kazatele *Vlastimila Pospíšila*. Vzpomínám na jeho požehnaný život se věnuje hned několik příspěvků tohoto čísla. Téma křtu, které jsme uvedli v minulém čísle, pokračuje kázáním bratra kazatele Michala Petratura o *Křtu na vyznání víry*

a doprovází ho další stránky se zprávami o proběhlých křtech v baptistickém světě u nás i v zahraničí. O svém křtu vypráví i zesnulý bratr kazatel Vlastimil Pospíšil v proslovu při **70. výročí založení sboru BJB v Žatci**. Toto výročí připomene i stručný **přehled historických událostí v žateckém sboru** a všech kazatelů, kteří ve sboru sloužili. Také první chebský sbor si připomíná své výročí, které se týká **otevření nové modlitebny**, a tak budeme moci nahlédnout do historie sboru v období její stavby a slavnostního otevření. **Ohlédnutí za pracovním půlvíkendem pořádaným MO BJB** od Davida Živora nám přiblíží pokus Misijního odboru s učícími se komunitami, který byl zdařilý a je velkým povzbuzením do misijní služby všem zú-

částněným. Článek doprovází představení zvolených členů Rady Misijního odboru.

Bouřlivý vítr čeří dál i domácí vody, s nimi rezonují zprávy z **říjnového jednání Výkonného výboru** i dění na uplynulé **Radě zástupců sborů**. Ani další osudy malého židovského hrdiny Manuela v pokračování seriálu **Haló? Bože?** nejsou poklidné, trpce nám připomenou naši vlastní odpovědnost za naše jednání vůči bližním. Zpravodaj baptistických sborů tímto číslem ušel další kus své cesty ke svým čtenářům, přináší jistě zajímavá témata, svědectví, zamyšlení a povzbuzení, které v těchto bouřlivých časech potřebujeme. Pokojné a povzbuzující chvíle u jeho čtení přeje

Lydie Kucová

KÁZÁNÍ → Křest na vyznání víry

Římanům 6,1–11

1 Co tedy máme říci? Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost? **2** Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli – jak bychom v něm mohli dále žít? **3** Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? **4** Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života. **5** Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. **6** Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my

už hříchu neotročili. **7** Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. **8** Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. **9** Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. **10** Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. **11** Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši.

Milí křtenci, přátelé a hosté, bratři a sestry,

„Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.“

(Ž 118,24)

Je to velký den pro vás milí křtenci, když jste se rozhodli veřejně vyznat svou víru v Pána Ježíše Krista ve křtu. Křtem vyznáváte, že váš život patří Pánu Ježíši Kristu, že jste se stali jeho následovníky, učedníky, kristovci – křesťany.

Křesťanem se člověk nenarodí, křesťanem se člověk stává: „Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha“ (J 1,12–13). Když člověk zakusil dotek Boží lásky, milosti, odpuštění v Ježíši Kristu, prožil Boží přijetí, tak na to reaguje. Když se vědomě rozhodne pro Ježíše Krista, přijmout ho do svého srdce, do svého života, tak se stává křesťanem. Muslimem, hinduistou či židem se člověk narodí. Stačí se narodit do rodiny náležející do té či oné náboženské komunity. Když se člověk narodí do křesťanské rodiny, rodičům křesťanům, není z něj automaticky křesťan. I když je velmi dobrá, pozitivní a přínosná křesťanská výchova a vedení v rodině. To osobní rozhodnutí pro Ježíše Krista je na každém člověku.

V přečteném textu v dopisu Římanům v 6. kapitole mluví apoštol Pavel o základním problému každého člověka i celého lidstva – a to o hříchu. Hřích – tak nepopulární slovo. **Hřích** – to nejsou jen jednotlivé zlé skutky, ale je to moc, **duchovní moc**, která nás lidi ovládá. Apoštol Pavel ujišťuje křesťany v Římě, že už nežijí pod mocí hříchu, ale pod milostí. Nežijí v hříchu, ale žijí Bohu v Ježíši Kristu. Ano, Ježíš Kristus, Boží Syn vyřešil problém hříchu za nás, za mě

a za tebe. Na kříži na Golgotě byl ukřižován, on bezhříšný mezi hříšníky a zločinci. Skrze smrt Ježíše Krista byli poraženi hřích a smrt – odvčící nepřátelé člověka. Pán Ježíš nezůstal v hrobě, v moci smrti, ale byl vzkříšen. Zvěst o vzkříšení není jedním z příběhů o oživení mrtvoly (resuscitace), jak se možná někteří domnívají. Vzkříšení není návrat do minulosti ani obnovení (restituce) někdejších poměrů. Vzkříšení je otevření nové dimenze, nového rozměru. Je to nový život, Nový s velkým „N“.

„Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života“ (Ř 6,4). Kristus byl vzkříšen. I my jsme vstoupili na cestu nového života, i my můžeme povstat k novému životu, k životu věčnému. To je nabídka, dar, který nám dává Bůh ve svém Synu Ježíši. Záleží na nás, zda ji přijmeme nebo odmítneme.

Apoštol Pavel spojuje křest se smrtí a vzkříšením Ježíše Krista. Smrt hříchu – konec moci hříchu a povstání k novému životu. Tak je to i v životě člověka, křesťana, umírá hříchu a povstává k novému životu už zde na zemi. To je připodobněno k Ježíšovu vzkříšení. Naše znovuzrození – „vzkříšení“ – to je práce a působení Ducha Božího. Skrze víru osvědčenou křtem jsme každý z nás vštípeni v Krista, který je vinný kmen, a my jsme jeho ratolesti: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Kdo nezůstane ve mně,

bude vyvržen ven jako ratolest a uchne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí“ (J 15,5–6).

Tuto skutečnost znázorňuje křest ponořením svými třemi úkony, které symbolizují: **1) Kristovu smrt**, **2) Kristovo pohřbení** a **3) Kristovo slavné zmrtvýchvstání** (viz Ř 6,3–4; 1K 15,3–4; Fp 2,7).

1) Vstup do vody znázorňuje naprostý rozchod s vlastní minulostí, s dřívějším způsobem života, o kterém Bible mluví jako **o smrti starého člověka**: „Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu“ (Ř 6,11). 2) Zavřená hladina vody symbolizuje **pohřbení našeho starého způsobu života**, který jsme žili bez Krista. I tu platí zásada, že pohřbeno může být jen to, co zemřelo. Apoštol Pavel to vyjádřil slovy „byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt“ (Ř 6,4). Křestní voda, její zavřená hladina, symbolizuje při křtu „hrob“ starého člověka. 3) Výstup z vody je obrazem **počátku nového způsobu života na cestě víry**, po které kráčíme s Kristem. Pavel to vysvětluje slovy „byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom jako Kristus byl vzkříšen slavnou mocí svého Otce i my vstoupili na cestu nového života“ (Ř 6,4–5).

Nyní si řekneme něco o křtu. Podle slov Pána Ježíše Krista z Mt 28,19 mají při křtu zaznít slova „křtím tě ve jméno Boha Otce i Syna i Ducha svatého“. Tím je nejen veřejně prohlášeno, komu ode dne křtu cele náležím, ale také které autoritě budu podřizovat všechny oblasti svého života. Než si podrobně vysvětlíme význam křtu, je třeba zdůraznit dvě věci, aby se předešlo nedorozumění.

1) Nejprve víra a potom křest. Nezapomínejme na nezaměnitelné pořadí, že totiž osobní víra je základním předpokladem křtu. Připomeňme si slova z Mk 16,16: „Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen, kdo však neuvěří, bude odsouzen.“ Stejně pořadí víry a křtu nacházíme i v knize Skutků apoštolů 8,12–13: „Když uvěřili Filipově zvěsti o Božím království, dávali se pokřtít muži i ženy. Tu uvěřil i sám Šimon a dal se pokřtít.“ A ještě jednou se ze Skutků 18,8 dovídáme, že při založení korintského sboru „také mnozí z Korintanů, kteří Pavla poslouchali, uvěřili a dali se pokřtít“. Příkaz Pána Ježíše a praxe prvotní církve potvrzují, že osobní víra (osobní rozhodnutí, obrácení, přijetí Ježíše) předchází křtu. Křest je pak prvním krokem víry a poslušnosti.

2) Křtem nelze získat spasení. Druhá biblická zásada říká, že křtem nelze za žádných okolností získat spasení. Nekřtíme nikoho proto, abychom z něj udělali křesťana nebo abychom křtem nějak zhodnotili či vylepšili jeho spasení. Je tomu právě naopak. Křest v církvi je veřejným svědectvím a vyznáním o tom, že ten kdo je křtěn, už křesťanem je! Bez živé víry a upřímného vydání se Kristu je jakýkoliv křest pouhým bezvýznamným obřadem. Křest nezabaví věřícího člověka různých pokušení. Křestní voda nemá v sobě žádnou magickou moc. Voda může očistit ruce nebo tvář, ale ani křestní voda neočistí lidské srdce ani lidskou mysl od hříchu. To činí jen Kristova krev, Kristova oběť: „To je předobraz křtu, který nyní zachraňuje vás. Nejde v něm zajisté o odstranění tělesné špíny, nýbrž o dobré svědomí,

Michal Petratur (nar. 1975) studoval teologii na VOŠ SaT v Olomouci (1994–1998) a poté na baptistickém teologickém semináři v Elstalu v Německu (1998–2001). Po skončení bakalářských studií nastoupil na vojenskou civilní službu, kterou konal v občanském sdružení Unie Kompas při sboru BJB ve Zlíně. V Unii Kompas zůstal pracovat i po skončení vojenské civilní služby do roku 2004, kdy nastoupil jako kazatel do sboru BJB v Blansku. Od roku 2016 je kazatelem sboru BJB ve Víkřovicích. Je ženatý a s manželkou Ladou má tříletého syna Martina.



k němuž se před Bohem zavazujeme – na základě vzkříšení Ježíše Krista“ (1 P 3,21).

Slavnostní akt křtu má pro křesťana trojí význam.

1) Křest je **krokem poslušnosti** Krista a řádu církve. Pán Ježíš pověřil své učedníky, aby křtili: „Jděte, ... získávejte mi učedníky a křtíte je...“ (Mt 28,19). Apoštol Petr v Korneliově domě v Cesareji „dal pokyn, aby byli pokřtěni ve jméno Ježíše Krista ti, kdo uvěřili“ (Sk 10,48). Damašský křesťan Ananiáš řekl Pavlovi po jeho setkání s Kristem před branami Damašku: „Nuže neváhej, vstaň, vyzývej Ježíšovo jméno a dej se pokřtít!“ (Sk 22,16). Ze všech těchto míst Písma vyplývá, že smysl křtu je v poslušnosti Kristova příkazu.

2) Křest je **veřejným vyznáním** víry. Víra je neviditelná. Je to něco, co se odehrává v našem nitru, srdci, duši. Ale může a má být navenek vyznávána a to nejen slovy, ale i skutky, a též i slavnostním aktem křtu. Křest není tajný obřad. Je to

veřejný úkon. Ten, kdo je křtěn, se nestydí za evangelium Kristovo (viz Ř 1,16). Křest má být vykonáván a přijímán s vědomím Ježíšových slov: „Každý kdo se ke mně přiznává před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi“ (Mt 10,32–33), „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení, neboť Písmo praví: »Kdo v něho věří, nebude zahanben.«“ (Ř 10,9–11) – věřím v srdci a vyznávám ústy. Smysl křtu jako vyznání víry lze znázornit příkladem ze života. Dva mladí lidé – muž a žena – se mají rádi a chtějí se vzít. Svatba, svaatební obřad je veřejným prohlášením a zpečetěním jejich lásky a vztahu. Jejich láska nevznikla v den sňatku, byla tu už před ním. Svatebním aktem řekli ostatním lidem, světu, že patří jeden druhému až do smrti. Stejně je to i se křtem. Víra a vztah k Ježíši tu je už před křtem. Křtem se zpečetuje, veřejně vyznává, že věřící (křtěnec) patří Kristu navždy!

3) Křest je **znamením smlouvy** mezi Pánem Ježíšem a tím, kdo je křtěn. V tomto smyslu je křest závazným slibem, kterým vydávám svůj život Kristu. Příklady slibů ze života: Přísežný slib věrnosti císaři, který skládal každý voják římské armády (sacramentum). I dnes skládají vojáci vojenský slib – přísahu. Slib prezidenta, při nastoupení do úřadu. Manželský slib – slib věrnosti, pomoci a lásky, který si manželé dávají v den svatby. Příklad z Bible: V Genesis 9,8–17 Bůh dal lidem slib, že nezničí zemi vodou. Učinil s těmi lidmi, kteří přežili potopu smlouvu, že již k potopě nedojde a svůj slib zpečetil znamením duhy: „Bůh řekl: Položil jsem na oblak duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí“ (Gen 9,13). V tomto smyslu platí, že **křest** je také i vnějším znamením, vnějším **odznakem** Kristova služebníka. Jím se zavazuje jednak náš Pán, že se pokřtěného nevzdá. Ale i pokřtěný

se zavazuje, že se celým životem vydává svému Pánu a to navždy.

Smluvní závazek (objektivní) z Boží strany je potvrzen i slovy z J 10,27–29: „Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou, já jim dávám věčný život, nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé.“

Ten kdo je křtěn, má vědět, že jako druhá smluvní strana bere na sebe křtem (subjektivní) osobní závazek. Křtem se zavazuje, že se celým svým životem vydává svému Spasiteli a Pánu. Abychom si uvědomili tuto svou oddanost, k tomu nás povzbuzují i slova apoštola Pavla z Ř 12,1: „Vybízím vás bratří pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť, to ať je vaše pravá bohoslužba.“ Amen.

Michal Petratur

KŘEST → Křest v Michalovce (19. století)

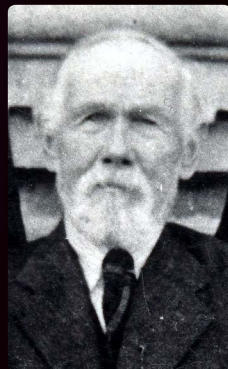
Vyprávění z rodinné kroniky Josefa Moravce (nar. 1874), ve které jsou zachycena svědectví o křtech v Michalovce na Volyni. Josef Moravec popisuje, jak se on a jeho otec seznámili s baptisty v Michalovce a navštěvovali jejich shromáždění. Posléze se ke společenství baptistů přidali a nechali se pokřtít.

Otec se rozloučil s katolickou vírou po neshodách s polskými faráři. Jednou jsem přijel a otec doma nebyl. Byl na Michalovce. Za týden mě vzal sebou. Moc se mi tam líbilo kázání a zpěv, kněží tam vůbec neměli. Kázal sedlák a potom další. Potom nás vzali na oběd, a tra-

chtováli i vyprávěli o svých předcích, tzv. exulantech. O Kristovi a jeho apoštolech, a že je to úplně předěláno. Vyprávělo se o Českých bratřích, jak byli od katolických kněží trápení a pronásledovaný — a mnozí zamordovaný. Jak mohli tak zanechali svoje živnosti a někteří velké majetky. A šli s mošnami za hranice raději než přestoupit ke katolické víře.

Otec tam chodil každou neděli. Bylo to od nás asi 16 kilometrů. Mně se tam chodit často nechtělo a myslil jsem si, že je to škoda kazit si nedělní zábavu

Pavel Sláma (1865–1950) se narodil do rodiny evangelických exulantů, kteří ze své vlasti odešli pro „víru“ a usadili se v okolí Zelova. Byl osloven misijním působením baptistů a ve svých dvaceti letech byl pokřtěn. Navštěvoval baptistický sbor v Michalovce, kde byl po odchodu předchozího kazatele roku 1892 zvolen diaconem. Jako laický kazatel ve své sborové práci v Michalovce vynikal horlivostí a mimořádnou aktivitou. Na duchovenskou práci se začal připravovat pomocí německých baptistů v Lucinově u Tučina. Z Michalovky se roku 1903 přestěhoval do nově založené české obce Hlupanín (později přejmenované na Mirotín). Roku 1908 byl ordinován za kazatele mirotínského sboru, odkud nějaký čas také administroval sbor v Michalovce. Misijně působil i v dalších okolních českých a ukrajinských vesnicích.



s chasou. Ale přeci jen jsem šel s otcem na Michalovku k Františku Dřevovi. Kázání tam mě hodně dojalo a chtělo se mně k nim také vstoupit.

Kázal tam také kazatel Pavel Sláma. Pak jsme byli jako u výsledku v plné seknici bratří, a oba jsme byli jednohlasně přijati do sboru. A kdy budeme pokřtěni — to nám včas řeknou. Asi za půl roku nás šlo ke křtu pět. V potoku byla udělaná taková nádrž asi do pasu. Muselo se to dělat tajně, aby to nevěděli pravoslavní popi. Bylo to v době, kdy už byl na potoku led. Bratr Sláma ho holí rozbil a postupně nás všechny pokřtil tak, že když řekl „Ámen“, ponořil nás a každého voda nakryla.

Druhé vyprávění z těžké kroniky popisuje konání křtu kazatelem Pavlem Slámou tajně a za zvláštních okolností ve stodole.

V ten čas se chystalo v Michalovce asi 50 osob vykonat křest. Bylo to v zimě

a muselo se to udělat tajně. Všude slídily úřady i nepřátelé dětí Božích (Českých bratřů). Snažili se přichytit bratra Slámu, až bude vykonávat křest. Čekala by ho za to cesta na Sibiř. Bratři se uradili, že udělají velkou skříň, asi tři metry dlouhou, dva širokou a jeden a čtvrt vysokou. Postaví ji u bratra Němečka ve stodole, nanosí do ní vodu a bratr Sláma bude křtít. Dali se do práce. Dělalí to



jako jeruzalémský chrám. Aby to bylo potichu, štosovali, hoblovali, řezali, vrtali prkna u Němečků v kuchyni. S pomocí Boží to dokázali, že ani nejbližší sousedé nic nevěděli. Na dvou sporáčkách vodu ohřívali a nalávali do té skříně, poněvadž ke křtu byly přihlášeny i těhotné ženy. O půlnoci začal křest a bratr Sláma křtil až do rána. Byla to od něj obětavá láska bratrská.

Stále k nám jezdili pravoslavní misio- náři. A když nemohli přivést ani jednu duši do svého ovčince, tak vysvětili českého pravoslavného popa, nějakého Ně-

mečka. Ale i ten od nás odjížděl s nepořízenou. Stále se vyptával kdo že je u nás kněz. Bratří mu odpovídali: „všichni jsme kněží“, a ukázali místo v Písmu, kde apoštol píše „vy jste kněžstvo svaté, rod vyvolených“ atd. Když jsme měli slavit večeři Páně, smluvili jsme se, že jestli přijede pop, tak se rozejdeme do polí. A až odjede tak se zase sej- deme a budeme pokračovat ve slavení. Stále bratrovi Slámovi nemohl nic do- kazat, aby ho udal.

*Kroniku poskytl Stanislav Procházka
(vnuk Josefa Moravce)*

KŘEST → Křest ve Vikýřovicích

V neděli 15. října 2017 jsme ve Sboru BJB Vikýřovice prožívali slavnostní a radostné chvíle. Měli jsme křestní shromáždění. Pokřtěn byl mladý muž, bratr Štěpán Moravec. Už v sobotu se mládež spolu s křtěncem zapojila do přípravy křtelnice. Také cvičili písně — chvály na nedělní shromáždění pod vedením kytaristy Štěpána, který je zdatný hudebník. V neděli nastal ten slavný den. Hned v úvodu shromáždění zazněl Žalm 118,24 „*Toto je den, který učinil Hospodin, já se jme a radujme se z něho.*“ Pak následovaly písně chval mládeže, ke kterým se připojilo celé shromáždění. V písních jsme vyznávali víru v Pána Ježíše Krista, děkovali za jeho smrt na kříži a slavné vzkříšení, za odpuštění hříchů a očištění. Vyslechli jsme osobní svědectví bratra Štěpána a na to se uskutečnil samotný křest ponořením. Základem kázání byl text z epištoly Římanům 6,1–11, který



*Kazatel Michal Petratur s křtěncem
Štěpánem Moravcem*



nám vysvětluje podstatu křtu na vyznání víry. Písni „Haleluja“ se připojil místní pěvecký sbor. Slavili jsme večeri Páně, při níž jsme prožívali, že každý z nás je různý, s rozdílným obdarováním, tak jako různé jsou údy v těle, ale spolu tvoříme jedno tělo, tělo Kristovo, spojeni jedním Duchem svatým. A Ježíš Kristus je naší hlavou, hlavou církve. Byli jsme rádi i za přítomné hosty z dal-

ších sborů Bratrské jednoty baptistů. Hospodin nám požehnal tento den nejen slavnostní bohoslužbou, která trvala dvě hodiny, ale i vzájemným sdílením a rozhovory, a v neposlední řadě též krásným podzimním počasím. Samému Bohu patří sláva a čest.

Michal Petratur — sbor BJB Vikýřovice

KŘEST → Křest a obnovení křestního slibu gruzínských baptistů

Na břehu řeky Mtkvari proběhla 20. srpna 2017 bohoslužba, která sestávala ze služby slova (kázání), křtu, obnovení křestního slibu a slavení památky večere Páně. Bohoslužebného shromáždění se účastnili baptisté z diecézí v Tbilisi a Gori. Křestní bohoslužbu vedli baptističtí duchovní z Gruzie a Německa na znamení spolenectví v Kristu mezi oběma zeměmi





a kulturami. Po proběhlém křtu v řece Mtkvari obnovili členové různých místních baptistických sborů, včetně metropolitů tbiliské diecéze Malkhaze Songulashviliho, svůj křestní slib. Dle slov německého kazatele Elimara Brandta, který se podílel na proběhlém křtu, „to byl nezapomenutelný den“. Skutečně to byl nezapomenutelný den pro všechny lidi, kteří se zúčastnili této

zvláštní bohoslužby, jež byla zároveň připomenutím prvního křtu baptistů v Tbilisi, v řece Mtkvari, před 150 lety. Mezi lidmi, kteří se zúčastnili slavnostního shromáždění, byli hosté z řad pravoslavných křesťanů a také šíitských a sunnitských muslimů z Gruzie a Íránu.

Podle zpráv německých a gruzínských baptistů

zpracovala Lydie Kucová

Byli jsme tedy křtem spolu
s ním pohřbeni ve smrt,
abychom – jako Kristus byl
vzkříšen z mrtvých slavnou
mocí svého Otce – i my
vstoupili na cestu
nového života

Římanům 6,4



Představte si, že byste čtyřicet let kázali a nikdo by vás neposlouchal. Zažili byste vládu pěti králů a nic by se za tu dobu nezměnilo. A všechno, co byste za své úsilí obdrželi, by bylo odsouzení, nepřijetí, domácí vězení, veřejné mučení, pálení vašich knih, uvěznění a nakonec byste byli málem utopeni ve studni s bahnem.

Vítejte ve světě proroka Jeremiáše.

Na tomto obraze Rembrandta se Jeremiáš opírá o knihu s nápisem Bible. Je to pravděpodobně kniha Jeremiáš nebo Pláč Jeremiášův. Jeho pravá paže není vidět. Je to možná odkaz na knihu Žalmů, kde se píše o sezení u řek babylónských, pláči, vzpomínkách na Sion a pravé ruce, která ochrnula. Vedle něj leží svaté předměty z chrámu, orientální koberce a zlaté nádoby.

Nikdo nedokáže zachytit emoce tak jako Rembrandt. Zádumčivé drama z tohoto obrazu doslova sálá. Snad mu dokonce po tvářích tečou slzy.

V pozadí vidíme město Jeruzalém v plamenech. Dá se rozeznat i kopule chrá-

mu. Do města vstupují vojáci a nahoře na schodech stojí král Sedechiáš.

Jeremiáš je obrazem života Pána Ježíše. Já jsem si dokonce ve své staré Bibli při prvním čtení knihy Pláč Jeremiášův změnil název knihy. Přeškrtnl jsem slovo Jeremiášův a místo toho napsal Pláč Ježíše Krista. Když jsem totiž tuto knihu četl, měl jsem pocit, že je to Ježíš, kdo nás vyzývá, abychom činili pokání. A je to Pán Ježíš, kdo pláče, když odmítáme Jeho lásku a když se zraníme.

Jeremiáš napsal:

„Miluji tě věčnou láskou, proto ti stále zachovávám milosrdenství.“

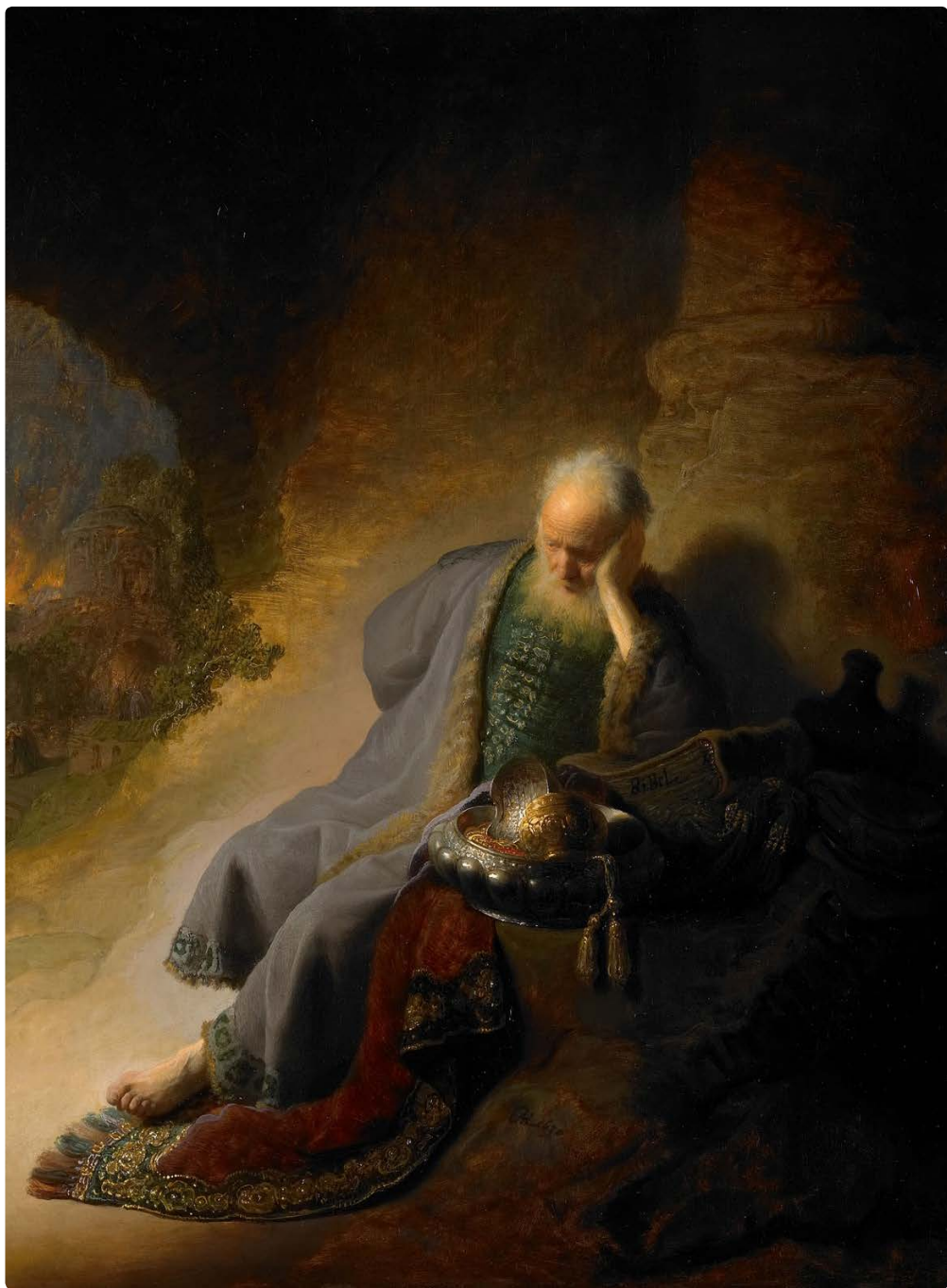
Jeremiáš 31,3

Jeremiášova láska k Jeruzalému byla jen malým příkladem úžasné Boží lásky k vám, ke mně i ke každému člověku, byť by to byl z našeho pohledu ten nejodpornější hříšník.

Podle dokumentárního pořadu australské televize HopeChannel zpracoval

Štěpán Křivánek

Rembrandt (15. 7. 1606—4. 10. 1669) celým jménem Rembrandt Harmenszoon van Rijn, byl nizozemský malíř, kreslíř, grafik a rytec. Je považován za jednoho z nejlepších malířů a grafiků západního umění. Doba jeho tvorby spadá do tzv. nizozemského zlatého věku, období rozkvětu nizozemské společnosti a její kultury v 17. století. Slavným se stal již za svého života a záhy byl považován za největšího nizozemského malíře. Rembrandt ve svém díle prokazuje výjimečnou znalost klasické ikonografie, technicky mistrně zvládnutí šerosvitu a figurální malby. Jeho dílo zahrnuje portréty, zejména autoportréty, a také holandské krajiny a obrazy s biblickými tématy.



Jeremiáš pláče nad zničením Jeruzaléma

*Sbor BJB v Žatci si v neděli 24. 9. 2017 připomněl 70 let od svého založení. Při vzpomínkovém shromáždění zazněl následující proslov staršího sboru, **Pavla Stehlíka**, který otiskujeme v plném znění.*

U zrodu sboru v roce 1947 stál bratr kazatel Vladislav Mareš, který se do severozápadní části ČR přestěhoval z Volyně (Mirotína). Po poradě s bratrem kazatelem Burgetem, kazatelem pražského sboru BJB se rozjel po okolí severozápadních Čech a mapoval, kde jsou usídleni reemigranti – křesťané. Nejvíce reemigrantů našel v okresech Žatec, Pobořany, Chomutov, Most, Žlutice. Centrum tvořil Žatec, kam se také přestěhoval. První společná shromáždění se konala v Žiželicích, v bývalé hospodě (zařídil to br. Stehlík). Při díkůvzdání v roce 1947 se sešlo přes 300 účastníků. V tomto roce se sbor také přestěhoval do Žatce do ul. Pod Nádražními schody. Vedení sboru tvořili bratr kazatel V. Mareš a předseda staršovstva bratr Jan Andrš. V té době měl sbor 160 členů a stanice (Žiželice, Jesenice, Vrskaň, Pobořany, občasně Sušany, Bítozeves), také všechny složky (besídku, mládež, pěvecký sbor atd.). V roce 1950 se sbor přemístil na nové místo v Žatci do ul. Fugnerova č.p. 1063/9 (dnes je tam hospůdka „U nás“). V tomto roce došlo také ke spojení a rozšíření sboru o stanice v Lomu u Mostu a Duchcově (jednalo se o členy Křesťanských sborů), kde byl vedoucím br. Jindřich Kubalík (později Ervin Kubalík – syn a Daniel Kubalík – vnuk). V roce 1952 byl bratr kazatel Vla-



Kazatel Vladislav Mareš

dislav Mareš zatčen. V té době měl sbor 145 členů z 34 obcí v okolí. Jako administrátor sboru sloužil bratr kazatel Rudolf Petr z pankráckého sboru z Prahy. Dále po přestěhování do menších prostor obětavě sloužil bratr kazatel v důchodu Václav Čermák (bydlel v Kladně, odkud dojížděl do Žatce).

V roce 1977 po 25-ti letech přišel do žateckého sboru nový kazatel br. Vladislav Donát. Pro svoji práci neobdržel státní souhlas, proto musel vykonávat svoje civilní zaměstnání. Od roku 1978 k žateckému sboru byla připojena stanice v Kadani. V roce 1979 byl zakoupený dům v ul. Lva Tolstého 1249, kde v roce 1981 byla provedena rozsáhlá rekonstrukce a 4. října 1981 byla nová



modlitebna otevřena. Proběhla slavnost díkůvzdání, kde ústředním textem se stal text napsaný v čele modlitebny – Žalm 27. Bratr kazatel Vladislav Donát následně obdržel státní souhlas a sloužil v žateckém sboru až do roku 1988. Protože služba ve sboru a na stanicích v totalitní době byla pod dohledem státní moci, nemohlo se sloužit „jen tak“, bylo nutné mít další laické kazatele ve sboru. V roce 1987 po dlouhých peripetiích obdrželi státní souhlas bratři Anatol Čajka, Mieczyslaw Kopczyński a Milan Vimpel. Tito bratři oficiálně zajišťovali službu ve sboru a na stanicích.

V roce 1988 přichází do sboru nově zvolený bratr kazatel František Hrůza (bývalý kazatel chebského sboru). V té době měl žatecký sbor stanice v Blatně, Podbořanech, Kadani, Lomu, Duchcově a v Teplicích. V roce 1990 byla zrušena stanice v Podbořanech. V roce 1992 se osamostatnila na vlastní žádost sta-

nice v Lomu (vč. Teplic a Duchcova). Bratr kazatel František Hrůza ukončil službu ve sboru v roce 1995. Za služby bratra kazatele Františka Hrůzy začaly do sboru přicházet rodiny ze Svaté Heleny. Jejich příchod pokračoval i za služby následujících kazatelů.

Od roku 1995 byl zvolen nový kazatel bratr Petr Hlaváček, který musel v roce 1998 svoji kazatelskou službu v našem sboru ukončit předčasně, protože byl zvolen ředitelem biblické školy Dorkas v Olomouci (tam působí do dnešního dne nepřetržitě). Administrátorem sboru se stal opět bratr kazatel František Hrůza a to od roku 1998 až do roku 1999. Od roku 1999 se ujal služby kazatele řádně zvolený bratr kazatel Dobroslav Stehlík, který věrně sloužil v našem sboru až do roku 2008. Od roku 2008 až do roku 2011 nám sloužil na dohodu bratr kazatel Jan Pospíšil. Na jeho službu (a to nejen slovem, ale i hud-

bou) rádi vzpomínáme. Od roku 2011 byl zvolen nový kazatel bratr Radek Pospíšil (původně z lososického sboru), který sloužil v našem sboru až do letošního roku 2017 (do července). Také děkujeme za jeho službu. V tomto období se nám s Boží milostí povedlo zakoupit pozemek pro budoucí stavbu modlitebny v ulici Klostermannově. V současné

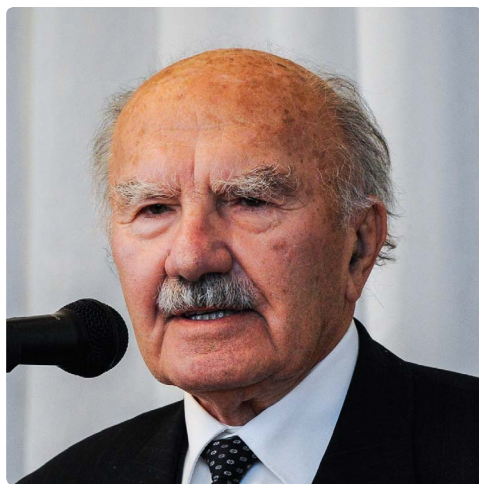
době probíhají projekční práce a také naše příprava nejenom tělesná, ale i na modlitbách na to, co nás čeká. Od října nastupuje jako kazatel našeho sboru nově zvolený bratr Stanislav Baláž, který se přistěhoval z Bratislavy společně se svojí manželkou Andrejkou. Vřele je zde vítáme.

Milé sestry a bratři,
v této modlitebně nebo za touto kazatelnou jsem poprvé. Všechny modlitebny, které tady byly, všude jsem kázal. Třeba i jenom půl hodiny, pět minut, anebo tak. Bylo to překrásné obecnství. Ti, kteří to prožili, mohou mi to potvrdit.

Já bych úvodem přečetl dva verše z epistolů k Židům 11, 1–2: *Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.*

O bratru kazateli Marešovi bylo hodně řečeno, ale nebylo řečeno nic o sestře Marešové. My jsme bydleli v Lukách na Žluticku a tam byla také kazatelská stanice, a tam jsme se scházeli dva až tři lidi. A bratr kazatel Mareš tam dojížděl. A když on tam nekázal, já jsem kázal, když jsem měl devatenáct roků. A sestra byla zvláštní. Kdyby tam nebyla ta sestra, bratr kazatel by byl jiným kazatelem, než byl. Znal jsem je celou dobu velice dobře, protože kdykoliv jsem přijel do Žatce, vždycky jsem spal v kanceláři bratra kazatele Mareše.

Vzpomínám na některé věci. Na tři. První křest, který byl tady. Byl jsem taky já křtěn. A bylo to pět set let od doby,



Kazatel Vlastimil Pospíšil

co se zde konal křest naposledy. V řece Ohři. Křtili tady tak zvaní křtěnci, které z Německa Luther vyhnal, přišli na Karlovarsko, tam byli zase němečtí osadníci, a byly tady vesnice téměř německé. A když už tam nemohli být, protože jich tam bylo mnoho, nastěhovali se do Žatce. Na Žatecko. A tady se křtili. Díky jim, na počátku, promiňte mi ten odskok, Jednota bratrská křtila dospělé. A dokonce se říká, někteří to popírají – historici, že první biskup Jednoty bratrské dostal vyprošené požehnání právě od biskupa těch křtěnců. A po 500

letech jsem byl také pokřtěný já. A ne-
byl jsem sám. Já si pamatuji, ty fotogra-
fie někde jsou. Vzpomínám si, jak ještě
byla modlitebna, po těch schodech jak
se šlo, ale už končila pomalu, a když
jsme šli z modlitebny, okolo bylo plno
lidí ze Žatce. Policie – ale ne, aby nás pro-
následovala, ale hlídala, aby nám nikdo
neuškodil. To bylo ještě před únorem.
Šli jsme Žatcem a ještě se lidé přidali.
Já jsem tolik lidí na křtu neviděl a sot-
va budu někdy vidět. Prý jich bylo tři
tisíce ze Žatce, z druhé strany řeky.
Bratr kazatel řekl: „Půjдете doprostřed
řeky. A já vám položím otázku. Na tu
otázku musíte odpovědět tak nahlas,
aby to slyšeli na druhé straně. Já se jich
zeptám, jestli slyšeli, a když řeknou, že
neslyšeli, položím vám tuto otázku ješ-
tě jednou, a musíte křičet.“ A já jsem si
to vzal k srdci, a když mi položil tu otáz-
ku, já jsem... to tady nemůžu dělat, že...
zakřičel tak nahlas, až mě hrdlo bole-
lo. Bratr kazatel Mareš se otočil k těm
lidem a zeptal se: „Slyšeli jste?“ „Ano, sly-
šeli.“ Tak mě pokřtil.

Druhá věc, protože nemám moc času,
byla, když jsem byl přihlášen, nebo teh-
dy jsem se ucházel o studium na fakultě
Komenského v Praze. Musel jsem mít
potvrzení od sboru. Ale kazatel Mareš
byl zavřený ve vězení. Předsedou star-
šovstva byl tehdy Daniel Průša. A měli
jsme kazatelskou stanicí v Blatně na
Podbořansku, a dostal jsem zprávu, že
staršovstvo se rozhodlo, že mě doporu-
čilo na fakultu. No, já jsem měl ohrom-
nou radost. A tu svoji radost nemohu
neříct vám.

A pak ještě jednu, a tím budu kon-
čit, asi... Dva měsíce po nástupu na fa-
kultu jsem přijel, ve shromáždění o půl-



noci, bylo silvestrovské shromáždění,
vzpomínám si na bratra Andře, zpíva-
lo se, a bylo hodně mladých lidí a téměř
i dětí. Tehdy jsme měli hodně mládeže.
A já jsem měl svědectví a za chvíli kou-
kám, mládež je pryč. Říkám si: „No, co
jsem to asi řekl?“ I děti odešly, takových
deset, dvanáct roků. A ptám se jedné ses-
try: „Prosím vás, kde je mládež?“ „No mlá-
dež šla dozadu, do místnosti pro bib-
lické hodiny.“ Tak já jsem šel za nimi,
otevřu dveře a koukám... všichni klečeli
a modlili se. A to bylo pro mě velké po-
vzbuzení, na které nezapomenu.

A ta poslední věc. Ještě o sestře Ma-
rešové. Ona zemřela. Byl jsem v Praze
kazatelem a bratr Mareš přišel za mnou
a řekl mi, abych ji pohřbil. Bylo to ně-
kde v Teplicích. Já jsem o ní také na-
psal článek do Rozséváče. Bratr Mareš
přijel do Prahy, on tam často jezdíval,
šel za mnou a říká: „Děkuji ti. Ty jsi mi
ukázal, jaká byla moje manželka. Já jsem
ji neznal. Já jsem nevěděl, že moje ma-
želka byla taková, jako jsi o ni psal.“ No,
to byla moje veliká radost. A on byl šta-
sten, že ji poznal.

*Příspěvek kazatele Vlastimila Pospíšila
při 70. výročí založení sboru BJB v Žatci
(publikováno in memoriam)*

V říjnu tohoto roku proběhla baptistickými sbory zpráva o náhlém úmrtí milého bratra Vlastimila Pospíšila, kazatele evangelia a věrného Božího služebníka. Bůh si jej k sobě povolal 12. října ve věku nedožitých 86 let. Kazatel Vlastimil Pospíšil naposledy promluvil k širšímu společenství bratří a sester z baptistických sborů na již zmíněném výročí žateckého sboru. Níže zahrnujeme hrst vzpomínek sester Marie Horáckové z redakční rady Rozsévače, Míry Blažkové ze sboru BJB v Žatci a Slávky Švehlové z Historické komise BJB.

„Odešel náhle a v plné práci, náš drahý bratr, přítel, spolupracovník a Boží služebník br. kazatel Vlastimil Pospíšil. Narodil se 26. 12. 1931 a v letech 1980–1990 pracoval mimo jiné jako zodpovědný redaktor Rozsévače. Od mladých let kázal Boží slovo, to byla jeho splněná touha. Až do 12. října 2017 byl aktivním členem redakční rady Rozsévače. Toho dne ještě sloužil kázáním a potom jej naprosto nečekaně odvolal náš nebeský Otec z této země do nebeského domova ve věku nedožitých 86 let.

Nyní je již DOMA u našeho milovaného Pána Ježíše Krista a prožívá Jeho lásku naplno. Vlastík miloval Rozsévač. Naposledy jsme se sešli v redakční radě Rozsévače dne 3. 10. 2017. Mluvili jsme o přípravách vánočního a novoročního čísla Rozsévače, modlili jsme se za naše rodiny a za práci na Rozsévači. Do vánočního čísla ještě napsal úvodník a článek o bratru Stankovi. Vlastík byl vzácný bratr, který uměl vždy potěšit a povzbudit. Jsme vděční za jeho články, zejména z oblasti historie. Po celou dobu, kdy jsem s ním mohla spolupracovat, jsem na něm viděla, jak má Rozsévač rád. Často o tom mluvil. Bratr kazatel Pavel Coufal o něm řekl: »Náš milý bratr Vlastimil Pospíšil žil s vědomím nebeského cíle, běžel k němu a už proběhl cílovou páskou. Je tam, kde nejsou slzy, pláč ani bolest. Raduje se uprostřed vítězné církve, se svým Pánem, tím Vítězným Beránkem.« Podrobný životopis uveřejníme v následujícím čísle Rozsévače.

Marie Horácková“

Rozsévač 12/2017, str. 17

VLASTÍK MI UŽ NEZAVOLÁ

Je pondělí večer – 22.30 hodin. Čekám u telefonu. Proč nevolá? Stalo se něco? Vlastík, můj kamarád, bratr v Ježíši Kristu a téměř rodný bratr, který mi nahrazoval bratry, které mi vzala 2. světová válka. Spojovaly nás společné vzpo-

mínky na Zelov, Oráčov a především na Žatec. Město, kde jsi, Vlastíku, uvěřil, byl jsi zde pokřtěn, a kde jsi přijal povolání stát se kazatelem.

Bylo krátce po „Vítězném únoru“. Po Žatci se roznesla zpráva, že se v neděli v řece Ohři bude dít něco nevídaného – křest dospělých. To si nemůžeme nechat

ujít – to bude nějaká atrakce! Královské město Žatec poprvé ve své tisícileté historii prožívá v komunistické době takovou událost. Na protějším břehu se shromažďují lidé. Je jich takové množství, hlava na hlavě – že páni z radnice vysílají hlídku Veřejné bezpečnosti, aby dohlédla na pořádek, aby se něco nezvrtlo. Bratr kazatel vstupuje do řeky. Vlastíku, ty jdeš jako první z křtěnců.

„Vlastíku, musíš vyznat nahlas, aby tě všichni na druhém břehu slyšeli. Ptám se znovu... Vlastíku...“

„Ano, věřím a slibuji,“ zněla hlasitá odpověď.

Bratr kazatel se obrací k davu lidí na druhém břehu a volá:

„Slyšeli jste všichni dobře?“

„Ano, slyšeli!“

Tak začínal tvůj život s Pánem Ježíšem. Pak jsi odešel do Prahy studovat teologii na Univerzitu Karlovu. Ale čas to ses mezi nás vracel. Žatec zůstal tvoje „srdcovka na celý život“, jak jsi říkal.

Jednou jsi nás opět navštívil – bylo to před Vánoce. To už jsem byla vdaná za Vládu, tvého kamaráda. Moje tchýně, babička Žofinka, ti přinesla jako dárek „od Děťátka“ sáček vánočního cukroví. Byla to taková slepovaná kolečka a voněla silně vanilkovým cukrem. Měl jsi velkou radost, sáček sis vložil do kapsy zimního kabátu.

„Každý den si sním jen jeden kousek, aby mi cukroví dlouho vydrželo.“

Při své další návštěvě v Žatci jsi mi ukázal prázdný, úhledně složený papírový sáček, který jsi stále nosil u sebe, a řekl jsi mi: „Přivoň si. Takhle voní láska.“

Vlastíku, Pán Bůh Ti daroval srdce plné lásky. Po celý život, po všech cestách jsi drobečky lásky rozdával lidem kolem sebe, až jsi ho rozdál celý. Děkuje se za to, že jsme směli být při tom.

Teď už vím, Vlastíku, proč jsi mi nezavolał.

Mira Blažková

Již zatím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ... 2. Timoteovi 4,8

Tak jsem ve středu 11. října tohoto roku telefonicky hovořila s bratrem Vlastíkem. O čem? No přece o té naší milované historii a o plánech do budoucna, co ještě vytvoříme, napíšeme. A potom přišel následující den a Pán si bratra odvolal k sobě do své věčné slávy. V tu chvíli jsem si vzpomněla na slova, která mi řekl před mnoha lety ještě jako kazatel pražského sboru. Bylo to v době, kdy prodělal vážnou srdeční nemoc. Plný po-

koje a radosti mi tehdy řekl: „Jsem připraven a těším se ke svému Pánu, těším se na odměnu, na korunu spravedlnosti, která je připravena pro ty, kteří mu slouží.“ Pán měl pro bratra jiný plán, měl pro něj připraveno ještě mnoho let života a především ještě mnoho k výkonání na této zemi. Ovšem bratr celý svůj život podřizoval naději na věčnou odměnu, naději na věčný život se svým Spasitelem.

Co si mohu připomenout ve chvíli loučení? Jeho laskavost a přitom důraznost při zvěstování Božího slova? Jeho zodpovědnost a bázeň před Pánem, když

si připomenou, že nikdy nešel na kazatelnu bez modlitební přípravy se staršovstvem sboru? Jeho zájem o každého člena sboru a zápas o každou „ztracenou ovečku“ z našeho obcenství? Jeho úžasný vztah k dětem nejen z nedělní školy? Jeho zápal a nadšení při setkáních historické komise, jeho touhu seznamovat s historií ostatní, vést ostatní členy Jednoty k poznání naší historie, aby naplňoval slova „Vzpomínejte na vůdce své, kteří vám mluvili slovo Boží“? Na jeho obětavost při práci na rekonstrukci vinohradské modlitebny, kdy neváhal přiložit ruku k manuální práci? Na jeho povzbudivé úsměvy, když jsme seděli všichni unaveni po práci při občerstvení v provizorních prostorách? To všechno si nyní připomínám, ale je toho mnohem více. Vzpomínám si na to, s jakou láskou přijímal hosty, a na nedělní obědy, kdy u stolu seděli často zahraniční hosté různých národností a jeho vzácná maminka mne žádala o tlumočení. Znovu si vybavuji ty hodiny a hodiny, které jsme strávili s ostatními bratřími a sestrami ve společném obcenství při rozhovorech o Božím slově, o potřebách sboru, o práci, která je před námi. Ale také o radostech, které jsme směli prožívat! Bratr Vlastík žil ve sboru, se sborem a pro sbor!

Možná, že všichni čtenáři neznají životní příběh tohoto bratra, proto několik slov k jeho životopisu:

Bratr Vlastimil Pospíšil je potomek českých exulantů, kteří v 18. století po pobytu na jiných místech přišli v zimě roku 1803 (přesně 1. února toho roku) do městečka Zelov v dnešním Polsku. Původní osada Zelov vyhořela, půda v okolí byla neúrodná, obchodní cesty

se Zelovu zdaleka vyhýbaly. Žilo zde jen několik poddaných sedláků, zahradníků a nájemníků. A prý také jeden kovář a kolář. V takovém prostředí začaly exulantské rodiny obdělávat půdu a hospodařit. Mezi nimi i předkové bratra Pospíšila. Život zde nebyl snadný, nejen z důvodů hospodářských, ale i z důvodů politických. Oblast byla nejprve součástí Pruska, po francouzské válce připadla Varšavskému vévodství, poté ruskému caru. A nakonec Polsku. Jistě všechny těžkosti, které tyto rodiny prožívaly – odchod z vlasti, stěhování na cizím území, neúrody, politické změny – přispěly k formování těchto lidí, přispěly k tomu, že se lidé naučili tvrdě pracovat, být houževnatí, ale také spoléhat na Boží pomoc a být za tuto pomoc vděčnými. Tyto skutečnosti formovaly i život rodiny bratra Vlastimila.

Bratr Vlastimil se narodil 26. prosince 1931 v osadě Šikavice-Faustynov, ležící asi 3 km od Zelova. Sotva začal školní docházku, došlo v důsledku obsazení Polska Německem k uzavření všech druhů škol pro české a polské děti, takže rodiče museli své děti vyučovat sami doma. Po skončení války bratr nastoupil do polské školy, ale jenom na velice krátkou dobu, protože brzy se rodina rozhodla odstěhovat zpět do vlasti svých předků. Pospíšilovi se usadili ve vesničce Albeřice u Žlutic, později v Oráčově a připojili se ke sboru v Žatci. Zde bratr dokončil základní vzdělání i studium na zemědělské a později jedenáctileté škole. Maturitu složil souběžně se studiem teologie na Komenského evangelické fakultě.

Důležitý byl pro bratra rok 1947, kdy prožil znovuzrození a rok 1949, kdy byl



na vyznání víry pokřtěn. Asi mnozí ani netuší, že se bratr po svém obrácení zajímal o misijní práci a toužil odejít jako misionář do Afriky. Ovšem události roku 1948 tuto jeho touhu překazily. I studium teologie mohl bratr začít až po částečném uvolnění poměrů v roce 1957. A ihned po ukončení studia v roce 1962 začal bratr svou neúnavnou službu v naší Jednotě – nejprve jako kazatel sboru BJB Miloslavov, sboru rozptýleném ve třech okresech jižního Slovenska. Není bez zajímavosti, že v tomto sboru kromě mnoha jiné vykonané práce v době působení bratra Vlastimila došlo k rekonstrukci modlitebny. Poté bratr odešel na několik měsíců do sboru BJB Brno a odtud na mnoho let do pražského vinohradského sboru. A pražský vinohradský sbor právě v době působení bratra Vlastimila provedl největší rekonstrukci a přístavbu své modlitebny, tak jak ji určitě mnozí znají. Citlivá a přitom zcela zásadní přestavba původní secesní budovy z roku 1915. Z Prahy byl bratr povolán ke službě sboru BJB

Cheb. A pokud máte při čtení těchto řádků dojem, že bratr vykonal mnoho a mnoho práce na Božím díle, tak to ještě není všechno – při kazatelské službě vykonával bratr ještě mnoho práce pro celou Jednotu. Například jako člen a řadu let i předseda historické komise, jako člen teologické komise, člen Evropské federace baptistické mládeže, vyučující církevní a biblické historie na Dálkovém semináři BJB, člen a mnohaleť redaktor Rozsévače, člen Ústřední rady starších BJB v Československu, místopředseda Ekumenické rady církví v Československu, předseda brněnského odboru Kostnické jednoty a člen Ústředního výboru Kostnické jednoty v Praze. Že už bych měla skončit s výčtem služby bratra Vlastimila? Tak ještě doplním, že byl také autorem „Řádů“ – publikace, která se stala vodítkem pro práci v našich sborech, spoluautorem dějin baptistických sborů v Čechách – „100 let života víry“ – a na Slovensku – „Niesli svetlo evanjelia“ – a vydal tři básnické sbírky – „Květy víry“, „Pašije“ a „Květy naděje“, a také prózu „Ráchel“ a „Návrat domů“.

Pán života a smrti si odvolal milého bratra po bohatém naplněném životě do věčného domova dne 12. října 2017. Bratr Vlastimil byl celý život neúnavným pracovníkem na Božím díle. Vždy zůstal skromný, téměř nenápadný, s širokým otevřeným srdcem. Nejdůležitější pro něj bylo nesení čistého evangelia lidem dnešní doby. Je nám jistě smutno, jistě si budeme bratra připomínat, ale radujme se, neboť on již přijal „korunu spravedlnosti“, kterou mu Pán připravil.

Slávka Švehlová

První sbor BJB v Chebu si třetí neděli v listopadu připomněl 45. výročí otevření své modlitebny. Vzpomínkové večery proběhly v pátek a sobotu, v neděli byla výročí věnována i obě shromáždění. Připomeňme si z historie sboru, jak přípravy, stavba i otevření modlitebny probíhalo.

Bratři starší jednali koncem roku 1964 s MNV v Chebu o zakoupení domu pro modlitebnu v ulici 9. května. Jednání nebylo úspěšné. Kladně však byla vyřízena žádost o systemizaci sboru. Kazatelem sboru se stává bratr Štěpán Křivánek, který se 1. 2. 1966 ujímá duchovní služby. V tomto roce jsou také otevřeny stanice v Libé a v Kraslicích, stejně jako v předcházejícím roce v Sokolově. To již ve sboru pracují noví laičtí kazatelé. Od roku 1962 slouží Božím Slovem bratři Antonín Sauer a Karel Boháček a od července 1965 bratři Petr Jelínek a Alois Sauer.

I následující léta jsou bohatá na události. Sbor má starosti nejen se svými stanicemi, ale také usiluje získat větší modlitebnu. Po mnoha pokusech a jednáních o získání shromáždovacího prostoru v zástavbě podávají bratři žádost o stavbu modlitebny.

Ačkoli sbor vzrostl na neuvěřitelných 183 členů, přesto bratr kazatel Křivánek varuje před duchovní krizí. Cítí potřebu obživení:

„Zdá se, že jsme lidem každým větrem se klátícím. Mnohé události, které minuly rok



Ve staré modlitebně u nádraží bylo těsno.

přinesl, zanechaly svou stopu na mnohých z nás. Projevuje se určitá stagnace, opouštíme společná shromáždění. Potřebujeme začít znovu, v jednomyslnosti prosit za obživení celého sboru.“

To se již píše rok 1968 a krize sboru skutečně přichází. I když se možnosti služby poněkud rozšířily, na aktivitě jednotlivců se to nijak neprojevalo. Vedení sboru usilovně hledá příčiny nezájmu o společné dílo. Burcuje proti vzrůstající zabydlenosti, proti úpadku duchovního života v rodinách. Varuje před sledováním televize na úkor čtení Bible a modlitebního života.

STAVBA

Ani v těchto složitých podmínkách na sklonku šedesátých let však Pán Bůh své dílo v chebském sboru neopouští. V šedesátém devátém roce dochází ke splnění přání celé jedné generace bratří a sester. Pán vyslyšel jejich modlitby a naklonil srdce představitelům státní správy. Po letech zmařených nadějí a nespočetných jednání o zakoupení různých



„Jedině Jemu a jen Jemu patří všechna chvála,“ tato slova zaznívají z úst bratra Petra Jelínka 18. ledna 1970 na výroční sborové hodině, když hodnotí uplynulý rok. „Bratři a sestry, uvědomme si, kde bychom byli dnes, nebýt Pána Ježíše. Proto musí být oslaven v našem životě.“

Po obnovení fasády, úpravě bytu pro kazatele a zřízení shromažďovacího sálu ve sborovém domě, začíná na podzim 1970 pod vedením bratří Petra Jelínka, Aloise Sauera st. a Aloise Křivánka stavba nové modlitebny. Jsou to roky plné práce a starostí. Rada starších se schází každý týden k poradám a zvláště k modlitbám za zdar celého díla. Bez Boží pomoci by nebyly bývaly vyřešeny mnohé neřešitelné situace. Pán však potřeboval i jejich ruce a volný čas. Vždyť kolik úsilí bylo třeba vynaložit jen na obstarání tak velkého množství často nedostatkového materiálu! Bratři často pociťují, jak toto vše ubíjí jejich aktivitu na duchovním poli. Kdyby Pán Bůh nedával novou a novou sílu, již dávno by nemohli sloužit. Přes velké pracovní zaneprázdnění se stavbou modlitebny se však práce v Chebu a na stanicích nezastavuje. Je zajišťována služba Slovem z vlastních zdrojů laických pracovníků, je založen dětský mandolínový soubor, probíhá vyučování náboženství ve škole. Ani na jedné stanici není stálý bratr odpovědný za službu Slovem. Služba je zajišťována dojížděním sloužících bratří a kazatele z Chebu. Během stavby modlitebny se bratři a sestry scházejí ve shromažďovací místnosti ve sborovém domě.

ných objektů pro větší shromažďovací místnost je zakoupen dům v Libušině ulici č. 4 a sbor dostává povolení ke stavbě modlitebny na přilehlé stavební parcele.

Bratřím tak nastávají nové a velké starosti. Musí řešit problémy s vystěhováním bývalých nájemníků, plánovat rekonstrukci staré budovy sborového domu i upřesňovat plán stavby nové modlitebny, projektované bratrem Ing. architektem Danielem Mathauserem.

Přesto z jejich srdcí tryská spolu s radostí i nevýslovná vděčnost za projevenou Boží milost. Uvědomují si, že nové možnosti nejsou výsledkem jejich umění a výřečnosti. Byla to Boží ruka, která je vedla a provedla úskalím mnoha složitých jednání.

Stavební ruch panuje na stavbě nové modlitebny až do října 1972. Celý sbor,

včetně přátel a dětí se zapojil do společného díla. Je odpracováno celkem 23 380 hodin. Bylo však také třeba sáhnout hluboko do kapsy. Celkové finanční výdaje na stavbu modlitebny činily 539 087,80 Kčs. Každý jak mohl, podle svých možností přispěl i peněžními dary. Když ve sborových dokumentech přehlížíme tu předlouhou řadu dárců, počínaje darem nejvyšším — 22 000 Kčs, až po pouhou dvacetikorunu, pocítujeme i my něco z toho zaslíbení ochotným dárcům. Ani ten nejmenší dar nezůstane zapomenut. Chebský sbor však také nikdy nezapomene na lásku a obětavost sborů z celé naší vlasti i ze zahraničí, kteří přispěli na stavbu nové modlitebny. Necht' jim Bůh odplatí jejich oběť!

V PLÉSÁNÍ A RADOVÁNÍ

V září 1972 byla provedena kolaudace nové modlitebny a MNV v Chebu vydal

povolení k jejímu užívání. V neděli 20. října 1972 je modlitebna slavnostně otevřena. Slavnostního shromáždění se zúčastnilo na 700 účastníků.

Mezi hosty, kteří pozdravili slavnostní shromáždění, byli představitelé státní správy, Ústřední rada BJB v čele s předsedou bratrem kazatelem Václavem Tomešem a tajemníkem bratrem kazatelem Stanislavem Švecem. Přítomni také byli zástupci dalších sborů, projektant překrásné modlitebny bratr Ing. architekt Daniel Mathauser, bratr Dr. Denton Lotz a další hosté.

Novotou vonící modlitebnou se rozlehlý první písň: „Ať zní Bohu sláva“, „Ó šťastný den“, „Jak jsou milé příbytky Tvé“... Srdce všech přítomných byla naplněna radostí a vděčností. Atmosféru onoho slavnostního dne nejlépe vysti-



Otevření nové modlitebny 20. října 1972



První křest v nové modlitebně v květnu 1973

hují slova bratra kazatele Štěpána Křivánka:

„Po celý den jsme cítili Boží přítomnost. Nechtělo se nám ani jít domů. Byl to pro náš sbor nový začátek. Začátek budování tohoto duchovního domu. Pán Bůh nám projevil svou milost při stavbě naší nové modlitebny. Během dvou let usilovné práce nebyl nikdo zraněn a nikdo ze sboru nezemřel. Kež by nám dal svou milost i v dalších letech, aby každý z nás svěřený úkol splnil, dokud je milosti čas.“

Uzavřela se jedna předlouhá kapitola sborové historie. Kapitola plná strastí, hledání, putování a práce. Starosti skončily a sboru se otevírá nové období. Období nadšené a radostné práce na Božím díle. S písní na rtech a s radostí v srdci, u vědomí, že „Bůh s námi byl“, jde sbor vstříc nadějně budoucnosti. Vše

se daří, na každém kroku zakoušíme nové Boží požehnání. Při prvním křtu v nové modlitebně 1. července 1973 je pokřtěno 25 osob.

V témže roce byla v Chebu poprvé oblastní konference pro Čechy a Moravu s účastí kolem 600 účastníků. Je otevřena kazatelská stanice ve Třech Sekeřách. Sbor má 139 členů. Pokračuje se v bohaté tradici jarních a podzimních evangelizačních shromáždění. V průběhu let zde takto posloužila celá řada kazatelů z celé naší vlasti. Mezi nezapomenutelná patří shromáždění, při kterých zvěstoval slovo evangelia bratr kazatel Ján Kriška. Jeho volání k Pánu Ježíši nikdy nezůstalo v řadách posluchačů bez odezvy.

Rada starších prohlubuje duchovní činnost, zaměřuje se zejména na pastorač-

ní návštěvy. Všechny složky sboru rozvíjejí svoji práci. Ani stanice nezahálají. V Sokolově začíná dlouholeté úsilí o zakoupení vhodného objektu pro vlastní modlitebnu. Duchovního vedení se zde ujímá bratr Jan Kvasnička starší. I zde roste zájem o Boží slovo a touha po vzdělávání. Ve Třech Sekerách slouží bratr Věroslav Jirman.

Také v Chebu začínají pracovat noví laičtí kazatelé: bratři František Jelínek a Jan Mrázek. Sbor se stále rozrůstá, za dva roky bylo pokřtěno 42 osob. Jen v Chebu bylo 30 členů mládeže. Celá řada bratří a sester ochotně obětuje čas službě slovem, písněmi a básněmi. Mnozí činí pokání. Boží milost se rozhojňuje.

Štěpán Křivánek

ze Stručné historie sboru BJB v Chebu

MISIE → Ohlédnutí za pracovním půlvíkendem pořádaným MO BJB

V pátek a sobotu, 13.–14. října se ve Vysokém Mýtě uskutečnil první ročník misijního pracovního půlvíkendu, který se organizátoři (Misijní odbor BJB) zdráhali nazvat misijní konferencí. Koncept byl totiž jiný, než tomu bylo doposud. Nešlo o dopolední program a odpolední prezentaci nějakých aktivit, ale o pracovní půlvíkend. Vladimír Zeman, který konferenci uváděl, vyjádřil přání, aby to nedopadlo jako s většinou zajímavých konferencí, kdy si vyslechnete vyučování, vyspíte se a zapomenete, ale aby si každý z tohoto setkání odnesl něco praktického do své služby.

Účastníci během 24 hodin vyslechli vyučování Marka Potmy (CB Praha – Jižní Město) o stanicích a teologických předpokladech pro zakládání sborů, poté ve skupinách (v ideálním případě v týmech z jednotlivých sborů) diskutovali, co slyšeli a vytvářeli z toho nějaký výstup pro svou situaci. Na závěru setkání pak každý tým prezentoval své SMART cíle, ke kterým došel na základě vyučování.



David Živor

Tento styl práce byl důvěrně známý těm týmům, které prošly školením o zakládání sborů M4, které mělo přesně stejnou strukturu. Pokus s learning communities (učícími se komunitami) považují za zdařilý a přínosný právě z toho důvodu, že bylo možné dále pracovat na tom, co jsme vyslechli ve vyučování.

Kromě práce byl součástí půlvíkendu také večer modliteb a chval, který vedla

chválící skupina ze stanice vinohradského sboru v Praze 17 – Řepích (Pochoď Praha). Společně jsme mohli chválit Boha, zpívat, modlit se a slyšet povzbudivá svědectví o lidech, kteří vydali své životy Ježíši.

Na závěr dostali účastníci dárek v podobě tematické literatury, kterou si mohli odnést. V sobotu pak proběhla volba nové Rady Misijního odboru, která byla

zvolena v sestavě Pavel Novosad, Vladimír Zeman a David Živor; jako náhradník byl zvolen Igor Gricyk.

Věřím, že tento půlvíkend byl povzbuzením do služby všem zúčastněným a že v tomto duchu budou následovat další akce, které zmobilizují Boží lid pro dílo evangelia.

David Živor



Pavel Novosad



Vladimír Zeman



Igor Gricyk (náhradník)

MISIE → Představení nové Rady MO BJB

V rámci setkání misijního odboru BJB proběhla 14. října volba členů nové Rady. Rada MO se volí každé tři roky. Pro bližší seznámení se s nově zvolenou Radou uvádíme profily jejích jednotlivých členů, jimiž se letos stali bratři Pavel Novosad, Vladimír Zeman, David Živor a jako náhradník Igor Gricyk.

Pavel Novosad (Zlín)

„Misie a evangelizace mi leží na srdci již od mého uvěření a rád bych pomohl k jejímu rozvoji v rámci BJB. Jsem rád, že v uplynulých letech se podařilo vytvořit fungující tým rady Misijního od-

boru, kdy jednotliví členové rady Misijního odboru mají zodpovědnost za konkrétní oblasti a úkoly v rámci Misijního odboru. Takto se podařilo rozvíjet oblast zahraniční misie a oblast zakládání nových sborů. V následujícím období bych se rád pokusil rozvinout myšlenku obnovy a revitalizace misijních stanic a malých sborů v rámci BJB. Své osobní poslání vidím v podpoře a povzbuzování jednotlivců i sborů, kteří jsou aktivní v misijní činnosti.“

Na duchovní službu se Pavel Novosad připravoval v letech 1995 až 1998, kdy

studoval Evangelikální teologický seminář v Praze. Po jeho ukončení nastoupil na místo kazatele v libereckém sboru BJB. Po devíti měsících odešel sloužit jako misijní pracovník pro oblast Brniště – Mimoň. Zde pracoval tři a půl roku. Následně se přestěhoval do Uherského Hradiště, kde sloužil v místním sboru BJB jako kazatel od roku 2003 až do roku 2016. V létě roku 2016 se s rodinou přestěhoval do Otrokovic, kde za podpory sborů BJB Zlín a Uherské Hradiště pracuje jako misijní pracovník při zakládání nového sboru.

Vladimír Zeman (Vysoké Mýto)

„Uvěřil jsem a několik let působil ve vysokoškolském evangelizačním hnutí Studenti pro Krista (dnes In-life). Jsem ženatý a mám 3 děti. Před osmi lety jsem se stal kazatelem ve Vysokém Mýtě a ve stejnou dobu začal pracovat v oblasti vzdělávání v Křesťanské akademii mladých. Před několika lety jsme přijali od Boha, že máme jako náš sbor šířit evangelium po Východních Čechách a zakládat další sbory. Jsme teď v procesu zakládání sboru v Hradci Králové a této oblasti bych se chtěl věnovat více [...] V současné době jsem také zapojený v tréninku M4 pro týmy, zakládající sbory, organizované Evangelikální aliancí.“

David Živor (Praha 3 – Řepy)

„Moje služba i vášeň je zakládání sboru v Praze 17 - Řepích, kde působím od roku 2009. Jsem nadšenec do technologií, milovník knih, dobré kávy a přeučený introvert. Přestože nepocházím z věřícího prostředí, vydal jsem se na cestu následování Ježíše, když mi bylo 18 let. Od té doby jsem fascinovaný příběhem Bible, který chci sdílet s lidmi kolem sebe. V minulosti jsem pomáhal vést mládež na Vinohradech, odkud jsem později šel studovat teologii na Evangelikální teologický seminář v Praze. Během studií jsem přijal Boží povolání do Řep, kde jsem začal s vizí církve, která je milá Bohu i lidem, zakládat Pochodeň. S touto motivací od té doby hledám nejrůznější způsoby jak přiblížit poselství evangelia lidem kolem sebe.“

Igor Gricyk (Kladno) – náhradník

„Jsem jedním ze zakladatelů sboru Vinný Kmen. V roce 2009 jsem se jako laický kazatel ujal založení sboru v Kladně, který byl v roce 2016 přijat do svazku BJB. Jsem také jedním z koordinátorů sítě ruský mluvících sborů v Evropě, která je součástí EBF. Misijně mám touhu, aby ruský mluvící lidé nejen v ČR, ale v celé Evropě, byli zasaženi evangeliem a zakládali se nové sbory.“

-lkuc-

ZAZNĚLO NA RADĚ ZÁSTUPCŮ SBORŮ:

Pokrokem v církvi je návrat, návrat k Bibli.

Milan Kern

(s odkazem na J. L. Hromádku)

V některých zemích vůbec není snadné pro ženy povstat a zářit. Průzkum OSN ukazuje, že do roku 2020 by svět mohl vydělat navíc 28 bilionů dolarů, pokud by byly rovnocenně zastoupeny ženy. Ale při míře, jakou toto zastoupení v současnosti pokračuje, tak tohoto cíle pravděpodobně dosáhneme až za 140 let.

Dívky jsou často vychovávány jako slabé nevzdělané bytosti, jejichž jediným životním cílem je se vdát a mít děti. Samozřejmě není nic špatného na tom být manželkou a matkou. A je zde dokonale biblická výzva, aby křesťané byli podrobeni jeden druhému z lásky ke Kristu. Mateřství je úžasným darem, jak přidat a vychovávat nový život plný možností pro lidské společenství. Bůh učinil ženy účastnicemi díla stvoření – ale ne jen prostřednictvím mateřství. Chce zapojit všechna naše obdarování a zkušenosti k užítku světu! Podřízenost je úžasné ovoce zbožnosti, které je možné uplatňovat ve společenstvích. Ale je vyžadována od všech následovníků Krista, bez ohledu na pohlaví! Takže podřízenost kvůli Kristu (Efezským 5, 21) se liší od násilného duchovního, citového, společenského a tělesného podrobování, které ve svém životě zažívají od mužů mnohé křesťanské ženy. Bohužel, mladé ženy často zakoušejí bolest podrobování i od svých vlastních matek, babiček a lidí stejné společenské úrovně! Ty někdy argumentují: Dělo se to nám, tak to musíš také snášet.



Ksenija Magda

Takové jsou „struktury hříchu“. Je to těsně spletená síť, utvořená k udržení žen na podřadném místě, aby nebyly schopné vidět své Bohem dané dary a schopnost činit dobro, které v ně Bůh vložil. Tak se ženy tiše podřizují násilí. Naučí se přežít, ale nikdy neokusí ten proud živé vody, který Ježíš nabízí. A nikdy se nestanou pramenem živé vody k prospěchu a proměně světa (Jan 4)!

Tak by tomu být nemělo. Ježíš povolává ženy, aby byly proměňovány a aby proměňovaly společenství. Křesťanská církev nikdy nenaplní své poslání jen s polovičním potenciálem. Je zde poselství pro ženy, aby porozuměly, že Bible je plná příběhů o ženách, které použily své Boží dary a změnily národy. O těchto ženách se zřídka mluví z kazatelen.

Přečtěte si udivující seznam Pavlových spolupracovníků a spolupracovnic, kteří měnili kulturu světa, v dopise Římanům 16. kapitole! Izrael by nedobyl vítězství bez Debory (Soudců 4, 4), ve Filipech by neexistovala církev bez Lydie a bez Marie by nebyl Ježíš! Nebylo by evangelium pro Samařany, kdyby nebylo samařské ženy, která odložila svůj

džbán na vodu, povstala a běžela do města, aby tam pověděla o tom, co jí řekl Ježíš. Tehdy, když ženy povstávají, Bůh proměňuje společenství.

*Ksenija Magda, prezidentka
Odboru sester BWA (2015–2020)
Zdroj: Odbor sester BJB*

ZE SVĚTA BAPTISTŮ → **Nové potvrzení rezoluce o křesťanském manželství**

Podklady k návrhu a návrh rezoluce z Exekutivního výboru EBF

Stanovisko Světového svazu baptistů o baptistické identitě z roku 2005 přijaté Evropskou baptistickou federací obsahuje větu, která říká, že „**stvrzujeme křesťanské manželství a rodinný život**“.

Koncil EBF dal na svém zasedání v roce 2010 tomuto stanovisku následující rozšířenou podobu, která jím byla přijata:

Koncil Evropské baptistické federace: *Se raduje* ze vzájemného láskyplného a sebevydávajícího vztahu mezi Bohem Otcem, Synem a Duchem Svatým a z jeho vyjádření v životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista.

Vzdává díky Bohu, že stvořil muže a ženu ke svému obrazu, a pro jakékoli vyjádření lidské sexuality chce následovat svědectví Písma.

Vybízí baptisty, aby byli vzorem, vážili si manželství a učili, že manželství je stvořitelské a biblické uspořádání jakýchkoli sexuálních vztahů mezi mužem a že-

nou, tak jak je to vyjádřeno v Genesis 2,24: *Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.*

Nese spolu s ostatními poškozené lidské vztahy a bere na vědomí bolest a těžkosti, které tyto narušené vztahy způsobují v našich sborech a ve společnosti.

Potvrzuje naši zodpovědnost za sdílení dobré zprávy o Ježíši Kristu slovem i skutkem všem lidem bez ohledu na jejich způsob života nebo přesvědčení.

Rozpoznává nutnost povzbuzovat a podporovat manžele a modlit se za ně. Rozpoznává také potřebu nabízet jim pastorační a duchovní péči, aby byla posílena zdravá a živá křesťanská společnost ve vztahu s Ježíšem Kristem a jeden s druhým.

Během několika posledních let došlo v některých zemích, v nichž jsou přítomny baptistické Jednoty EBF, k uzákonění manželství osob stejného pohlaví. Jsou to tyto země: Belgie, Dánsko, Finsko, Francie, Irsko, Nizozemsko, Norsko, Portugalsko, Španělsko, Švédsko,

Spojené království a nejnověji Německo a Malta. Manželství osob stejného pohlaví uznávají rovněž Spojené státy a Kanada. Izrael a Arménie v některých případech uznávají tato manželství uzavřená v zahraničí.

Jiné země uznávají jako zákonnou formu pro stejnopohlavní páry „registrované partnerství“ (nikoli manželství): Rakousko, Chorvatsko, Kypr, Česká republika, Estonsko, Řecko, Maďarsko, Itálie, Slovinsko a Švýcarsko.

Ve většině zemí se církve všech denominací stavějí proti zavedení manželství osob stejného pohlaví. Proti určité formě registrovaného partnerství ovšem nemívají obvykle námitek. V žádném případě však nejsou církve ani kazatelé zákonem nuceni k tomu, aby oddávali páry stejného pohlaví.

V uplynulých měsících vyjádřily některé baptistické Jednoty sdružené v EBF velké znepokojení nad manželstvím osob stejného pohlaví a skutečností, že některé baptistické sbory (ve velmi nepatrném počtu), které patří k Jednotám sdruženým v EBF nebo k denominacím v Severní Americe, jenž jsou k EBF v nějakém partnerském vztahu, uzavírání takových manželství poskytují a uskutečňují.

Členové Exekutivního výboru EBF chápou toto znepokojení a hodlají podporovat, co vidíme z hlediska otázky manželství stejnopohlavních párů jako jasné biblické a křesťanské učení. Jsme si rovněž vědomi, jakou bolest může přístup k otázce manželství osob stejné-

ho pohlaví vnést do vztahů uvnitř jednotlivých baptistických Jednot i mezi nimi.

Jak víme, EBF sama o sobě není „Jednotou“ ani „Jednotou Jednot“, nýbrž „Federací“, jejíž členové jsou smluvně zavázáni k tomu, aby si navzájem pomáhali v určitých aspektech našeho společného života jako baptistické Jednoty v Evropě a na Blízkém východě, přičemž usilujeme podílet se na přinášení Boží zvěsti do našich krajin. EBF není institucí, která by jménem svých Jednot či Svazů mohla vydávat závazná rozhodnutí a ustanovení týkající se etických otázek či otázek učení.

Může však nabídnout vedení v otázkách, které se týkají nás všech. O to usilujeme v otázce křesťanského manželství, a proto **předkládáme Koncilu tento návrh rezoluce:**

Koncil EBF znovu potvrzuje svou Rezoluci o manželství z roku 2010. Přije si výslovně vyjádřit, že křesťanské manželství založené na biblických principech je manželstvím mezi mužem a ženou, a doporučuje toto stanovisko svým členským Jednotám.

Je třeba poznamenat:

1. V rámci EBF existuje různost výkladů baptistické eklesiologie, i různost jednání v případě nesouhlasu a disentu místního sboru od náhledu své Jednoty. Někdy sem lze zařadit i otázky právní povahy týkající se postavení místních sborů a Jednot. Je to záležitost každého jednotlivého Svazu. Podle našeho názoru je toto ten hlavní rozdíl mezi námi při

řešení otázky stejnopohlavního manželství spíše než široký nesoulad v otázce samotné.

Některé Jednoty sdružené v EBF rozhodují o mravních a etických otázkách na úrovni Jednoty a pak očekávají nebo požadují od svých sborů, že se těmto rozhodnutím podřídí, zatímco jiné Jednoty nechávají rozhodnutí takových otázek na místním sboru, neboť v tom vidí základní princip baptizmu. Na základě svého rozpoznání myslí Kristovy místní sbory pak mohou nebo nemusejí přijmout nabízenou radu/doporučení své Jednoty.

2. Status rezolucí koncilu EBF je takový, že jsou pouze tím, čím říkají, že jsou – tedy rezolucemi koncilu (angl. council = rada). Předkládají Evropské baptistické federaci určité nasměrování a pohled, který pak všichni, kteří nějakým způsobem EBF reprezentují, doporučí a podpoří. Rezoluce však nemohou být pro

baptistické Jednoty nijak závazné, ačkoli doufáme, že členské Jednoty EBF je nebudou ignorovat a využijí jich ve svém vlastním životě. Pokud se jedná o Rezoluci o křesťanském manželství z roku 2010, v některých případech se tak skutečně stalo.

Členové Exekutivního výboru EBF se v této záležitosti modlí, aby Duch svatý ve věci této rezoluce vedl Koncil k jednotě. Pro vedení EBF bude velmi přínosné jasné vyjádření pohledu EBF jako celku. A konečně, modlíme se za to, abychom všichni při debatách na toto téma, které může vést k silným projevům vlastních přesvědčení a emocí, usilovali ve vzájemném jednání o připodobnění se Kristu, o to, abychom si navzájem dobře naslouchali a společně vyhlíželi ke Kristu a jeho vedení.

Jednomyslně předloženo Exekutivním výborem EBF v září 2017

Přeložila Ivana Kultová

ZE SVĚTA BAPTISTŮ → Baptistické jednoty k tématu homosexuality

Otevřený dopis prezidia německých baptistů (2013)

Téma homosexuality není tématem, s nímž stojí a padá Ježíšova církev

Téma homosexuality nepatří k jádru křesťanské víry. V současnosti ale dochází k posuzování sborů a církví podle jejich postoje k tomuto tématu. Ztěžuje to cestu k diferencovanému jednání. Toto téma je navíc součástí mnoha pro nás nesnadných etických témat. Sa-

mozřejmě je to vždy otázka správného chápání Písma, která se dotýká důležitých oblastí křesťanské víry (například stvoření). Jenže – je to snad téma, které rozhoduje o tom, zda je křesťan křesťanem a církev církví? Vidíme přílišné zdůrazňování tohoto tématu, což vede k znehodnocování ústředních otázek. Je omylem dělat z postoje k tématu homosexuality měřítko křesťanskosti anebo tvrdit, že tento postoj je rozhodující pro spásu.

Vyjádření teologického fóra dánských baptistů pro sbory v baptistické jednotě Dánska (2012)

Náležíme společenství sborů s kvalifikovanými etickými rozdíly: biblické poznámky

Apoštol Pavel ve svém dopisu církvi v Římě popisuje svár, který je ve světle jeho napomínání možné považovat za *adiaforon* (viz Ř 14,1–15,7). V Pavlově případě to byla etická otázka o tom, zda-li křesťané v Římě mohou jíst vepřové maso a pít víno. Pavlův názor byl ten, že se zde jedná o *adiaforon* (druhotnou věc), která by měla být ponechána na rozhodnutí jednotlivce. Zároveň však napomíná obě strany – „slabé“ i „silné“ – aby se vzdali nedůvěry jeden vůči druhému. Místo toho by měli spolu hledat království Boží. To znamená spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém. „Kdo takto slouží Kristu, je milý Bohu a lidé si ho váží. A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu“ (Ř 14,17–19).

Jedna z otázek, se kterou se apoštol Pavel vypořádával, se týkala přístupu křesťanů k Mojžíšovu zákonu a jeho případně závazného charakteru pro křesťany z pohanů. Pavel, jak víme, odmítl, aby křesťané z pohanů podstupovali obřizku nebo aby dodržovali celý zákon Mojžíšův. Právě v této souvislosti apoštol Pavel říká, že „v Kristu Ježíši nezáleží na tom, je-li někdo obřezán či ne; rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou“ (Ga 5,6). Bezpochyby princip, kterému je vše podřízeno, je pro Pavla ten, že jsme „v Kristu“ a že víra „se pro-

jevuje láskou“. Rozhodující není naše lidské postavení, zda-li jsme židé či pohané, muži nebo ženy, otroci či svobodní (Ga 3,28). Je možné, abychom na homosexualitu dnes nahlíželi stejným způsobem? Tedy, že podstatný není stav naší lidské bytosti – včetně naší sexuality – ale to, zda-li jsme „v Kristu“ a zda-li se naše víra „projevuje láskou“? Jinými slovy, zda-li je sexualita *adiaforon*?

Co se týče homosexuality, problém je často zcela opačný. Totiž ten, že křesťané nahlížejí na homosexualitu jako na něco, s čím stojí a padá víra (*status confessionis*) – což snadno vede ke štěpení církve. Pokud se toto stane, jednáme špatně. Nejednáme v souladu s Pavlovými pokyny církvi v Římě. Ani nedbáme Pavlova napomenutí církvi v Korintu, kde byla jedna skupina již připravena k vyloučení Pavla – totiž k vyloučení od křesťanské víry. Právě v této situaci apoštol Pavel říká: „Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha“ (1K 4,5). Vyřknout příliš rychlé a drastické soudy o víře a životě druhých je léčka, do které často padáme.



Vyjádření britských baptistických kazatelů a teologů (2016)

Výzva baptistickým sborům

„Co, tedy, budeme dělat?“

Nemůžeme volat po pokoji, když žádné-
ho pokoje není. Nemůžeme předstírat,

že konkrétní otázka týkající registrace sborů za účelem sňatků stejnopohlavních párů vymizí. Nevymizí ani širší okruhy otázek týkající se naší odpovědi na měnící se společenské chápání lidské sexuality. Tato otázka je celonárodně i v některých místních oblastech nevyhnutelná. Jinde se stane nevyhnutelnou v příštích několika málo letech. V našich sborech se nadále budou objevovat gay a lesbičtí křesťané, kteří potřebují být milováni a vedeni v praxi způsobem směřujícím ke svatosti, tak jako je tomu u heterosexuálních křesťanů. Z Boží milosti budou i nadále přicházet k víře páry stejného pohlaví a budou muset být dobře vedeni k uřednictví.

Mohli bychom usilovat o dosažení jednoty zavedením uniformity tím, že přivážeme Kristovo tělo k Záhořovu loži, abychom mu změnili tvar a rozmělnili jej tak, aby se vměstnalo do našeho současného (a samozřejmě nedostačujícího) chápání, jak má tělo Kristovo vypadat. Autoři tohoto prohlášení se domnívají, že každý takový pokus by byl nevěrou, zrozený ze strachu. Byl by popřením našeho společného baptistického vyznání o tom, že náš Bůh nás povolává žít pospolu.

Mohli bychom rezignovat na způsob našeho sdružování a stát se nezávislími ve víře že to, co nás rozděluje je větší než to, co nás spojuje. Ale co nás spojuje je společná víra a závazek k aktivnímu panství Ježíše Krista. Jsou naše spory v oblasti sexuální etiky, jakkoliv se jeví závažné, ve skutečnosti větší než je tato společná víra a závazek k panství Ježíše Krista? Stát se nezávislími

a rezignovat na naši denominační strukturu by bylo opět nevěrou, strachem a popřením našeho sdíleného baptistického vyznání o Božím povolání žít spolu.

Pisatelé tohoto prohlášení se domnívají, že odvážná a skutečně věrná odpověď je důvěřovat, že cesty, jakými nás Bůh povolal ke společnému životu, jsou správnými cestami v odpovědi na tuto současnou krizi.

- Vyzýváme místní sbory, aby se společně zapojily mnohem hlouběji a čestněji než kdykoliv předtím k poznávání druhých a nechaly se druhými poznávat.
- Vyzýváme k vážnému, otevřenému a ohleduplnému rozhovoru, který bude směřovat k obohacení naší společné misie: takový „rozhovor je teprve před námi“.
- Vyzýváme ke společné důvěře, k závazku věřit, že ty sbory, s nimiž nesouhlasíme, zaujaly svůj postoj z touhy formovat svůj život podle evangelia a z touhy následovat věrně zákonů Kristových zjevených v Písmu.
- Vyzýváme k ochotě umožnit, aby každý sbor mohl následovat své vlastní rozpoznání Kristova povolání v jeho životě, a k ochotě ze strany každého sboru umožnit, aby jeho rozpoznání bylo zkoumáno a přezkušováno druhými.
- Vyzýváme jednoduše baptistické sbory, aby měli odvahu být baptisty.



Usnesení konzultační skupiny komise EBF pro teologii a vzdělávání (2016)

Věříme, že přítomnost mužů a žen s homosexuální orientací v naší společnosti a našich sborech je skutečností, která nás všechny jako Boží lid nějakým způsobem ovlivňuje. Proto podporujeme členské jednoty EBF a místní sbory, aby nacházeli dobré, vhodné a nekonfrontační způsoby, jak o těchto věcech za společného hledání myslí Kristovy a vedení Písmem diskutovat.

Jsme znepokojeni násilným a nestřídým jazykem, který někdy křesťané používají, když spolu mluví o všech aspektech homosexuality. Ať jsou naše názory jakkoliv rozdílné, chceme hledat způsob, jakým vést mezi sebou navzájem laskavý a uctivý dialog při rozpoznání, že celistvá Boží pravda je mimo pochopení kohokoliv z nás.

Věříme, že baptisté, kteří mají v této otázce různé názory, chtějí být věrnými Kristu. I když na základě četby Písma nemusíme dojít ke shodným závěrům, v naší touze věrně následovat Krista bychom se měli navzájem respektovat. To je možné jen tehdy, když na základě našich odlišných pohledů budeme chtít spolu diskutovat jak Písmo vykládat, aby jeho význam a poselství bylo pro naši dnešní dobu relevantní.

Jako sbory chceme být vstřícní ke všem lidem, kteří potřebují Boží milost a spásu vydobytou Ježíšem Kristem na kříži a v jeho zmrtvýchvstání. Chceme druhé milovat, tak jak je miluje Kristus. Věříme, že musíme nadále usilovně hledat, jak do evangelizace a misie našich sborů zahrnout podle Matouše 28,16–20 „všechny lidi“, tedy i muže a ženy s homosexuální orientací. Položili jsme si otázku: „Jak zní zvěst evangelia člověku s homosexuální orientací, jak ji zakouší u křesťanů a/nebo církví, s kterými se setkává?“

V pastorační práci jsme inspirováni příkladem Ježíše, jenž přijímal muže a ženy, kteří k němu přicházeli, každý ve své nouzi a potřebě uzdravení, smíření a naděje pro svůj život. Sdílíme vědomí, že jsme všichni zlomenými lidmi a potřebujeme zakoušet uzdravení a změnu v našich vztazích. Toto uzdravení a změna pochází od Krista a často se děje prostřednictvím společenství církve.

*Výtah z dokumentů Komise EBF
pro teologii a vzdělávání.*

Zdroj:

www.ebf.org/resources-theology-and-education

Zpracovala Lydie Kucová

POZVÁNKA K ČETBĚ: → Aleš Opatrný Pastorce zvláštních skupin

V současné pastorační práci se vyskytují čím dál častěji problémy lidí, které souvisí s vírou, ale nejsou řešitelné jen cestou zbožnosti, svátostné praxe a sdílení v křesťanském společenství. Úkolem pastorační práce není vše řešit a vyřešit, ale spíš doprovázet – třeba i v té nejdělsí a mlhavé perspektivě – do Božího království. Aleš Opatrný ve své knize upozorňuje na mnohé oblasti, ve kterých se má uplatňovat pastorační péče církve; a také dodat čtenáři odvahy, aby se pokusil o orientaci a doprovázení, jestliže se s nějakým méně obvyklým případem setká, aby z takové situace neutíkal ani se neuchyloval k frázi a zdánlivě zbožným řešením, která by byla nekvalifikovaná, neautentická – a tedy i bezbožná.

VYDALO NAKLADATELSTVÍ PAVEL MERVART V ČERVENÉM KOSTELCI (2014) ISBN 978-80-7465-116-8

Výkonný výbor se na svém říjnovém setkání věnoval následujícím oblastem:

Vize a plány

VV jednal o modlitebním řetězu BJB, který by začal od ledna 2018. Podněty k modlitbám ze života jednotlivých sborů budou rozesílány vždy společně pro daný měsíc. Rozpis bude k dispozici na stránkách www.bjb.cz a také ve Slovech života. Další informace připraví kancelář VV na podzimní jednání RZS.

VV dále jednal o přípravách konference „Sto let spolu“, která by se měla uskutečnit v roce 2019. Do konce letošního roku proběhne pracovní setkání zástupců jednotlivých Odborů BJB, přizvání budou také zástupci historické komise. Bratr předseda Pavel Coufal také pozve ke spolupráci zástupce slovenské BJB.

Bratr tajemník informoval o přípravách Zpravodaje BJB, který by začal vycházet od ledna 2018 a to jak v tištěné tak elektronické formě (4× ročně). VV dává také podnět k tomu, aby kromě zpráv ze všech oblastí služby BJB obsahoval Zpravodaj také tematické články, úvahy, kázání a dotýkal se tak aktuálních témat BJB.

Bratr tajemník také informoval o tom, že redakce časopisu „Zpravodaje baptistických sborů v ČR“, který začal vycházet v letošním roce, odmítla žádost VV na změnu názvu, o kterou žádal VV z důvodu podobnosti obou jmen. VV upozorňuje sbory i veřejnost, že se nejedná o oficiální zpravodaj BJB.

VV dále hovořil o přípravách akcí na rok 2018 a to kurzu kazatelů (hostem bude br. Dr. Schindler) a o možnosti uspořádat opět koncertní turné s bratrem Rodriguezem (tentokrát ve vánočním termínu).

K plánování těchto akcí se ještě vrátíme na příštím jednání VV.

Bratr Pavel Novosad otevřel téma obnovy (revitalizace) malých, resp. stagnujících sborů. Je možné se nechat inspirovat službou, kterou začíná Církev bratrská (www.cestaobnovy.cz). VV vítá zájem o toto téma. Misijní odbor nechtě získá podrobnější informace nejen o iniciativě CB, ale i z dalších zdrojů pro následnou diskusi.

Odbory, komise, účelová zařízení

VV diskutoval otázku příprav programu konferencí mládeže. VV potvrzuje, že podle Organizačního řádu patří zodpovědnost za přípravu společných konferencí Odboru mládeže. VV proto navrhuje, aby přímou odpovědnost za přípravu programu nesla Rada ODM, která by projednala návrh programu s VV nejpozději 5 měsíců před konáním konference. VV zve na své příští jednání zástupce Rady Odboru mládeže a chce vést s nimi na toto téma rozhovor.

Bratr tajemník informoval o odpovědích kandidátů do teologické komise, navržených VV. Návrh přijal bratr Marek Titěra, odmítli bratři Jan Bistranin, Michal Petratur a Mirek Čížek, ostatní návržení se mohou vyjádřit ještě do RZS.

Sbory budou vyzvány také k podávání vlastních návrhů.

Bratr tajemník informoval o situaci na škole Dorkas, do 1. ročníku nastoupilo zatím 9 studentů. Škole se podaří v letošním školním roce snížit výši plánovaného minusového hospodaření, přesto i tak bude celkové hospodaření ve ztrátě a budou čerpány prostředky z rezervního fondu školy. O dalším vývoji bude VV jednat a to především na základě setkání rady školy, které se uskuteční 1. prosince.

VV diskutoval o vhodnosti doplnění Volebního řádu o podmínku souhlasu sboru pro všechny kandidáty na volbu do rad odborů BJB. Tento podnět předloží tajemník na RZS v Brně.

VV hovořil o setkání, které proběhlo se zástupci sboru Na Topolce dne 5. 10. 2017. Zápis z tohoto setkání je součástí těchto zpráv.

Sbory

Bratr tajemník informoval o pokračování jednání s korejskými sbory, zatím jsme neobdrželi odpovědi na doplňující otázky ohledně jejich zájmu o členství v BJB. O dalším jednání bude VV informovat.

Finance a organizace

VV schválil záměr tajemníka aktualizovat pravidla pro rozdělování dotací na sbory se zachováním stejných principů. Změna se týká postupu, kdy již nejsou jednotlivé žádosti zasílány na Ministerstvo kultury, ale rozhoduje o nich podle posloupnosti VV. Tajemník představí tuto změnu na RZS.

VV schválil návrh Misijního odboru, aby se přispívalo kazatelům a misijním pracovníkům sborů BJB, kteří se zúčastní vzdělávání v rámci Evangelikálního fóra (20.–22. 2. 2018) v Praze. Jde o úhradu konferenčního poplatku, podrobnější informace rozešle kancelář VV.

VV schválil žádost sboru ve Vysokém Mýtě o nový úvazek (0,4) pro pracovníka mezi neslyšícími (Josef Kéri) na dobu 1 roku. Dále pak souhlasil s prodloužením dotace pro sbor v Uherském Hradišti pro pastorační pracovníci (Alenu Potrusilovou) na úvazek 0,5 opět na dobu 1 roku. VV také schválil rozdělení dotace pro sbor v Kroměříži, současná dotace pro pastorační pracovníci bude rozdělena na dvě poloviny od listopadu do prosince, od ledna dojde k nástupu nové pracovnice již na plný úvazek (Jitka Tobolová).

VV diskutoval o návrhu bratra Pavla Novosada na pravidelné rozdělování kladného hospodářského výsledku pro jednotlivé odbory BJB zatím bez konkrétního návrhu. VV se k této diskusi vrátí při přípravě návrhu pro SD na rozdělení HV za rok 2017.

VV schválil rozdělení daru z Čsl. konvence na misijní práci. Částka 349 392 Kč bude rozdělena na tyto účely (misijní aktivity sborů BJB: 70 %; misijní aktivity sborů spojené se službou manželským párům: 10 %; služba menšinám: 10 % a služba neslyšícím: 10 %). VV souhlasil, že částka určená pro neslyšící bude spravována kanceláří VV a také odsouhlasil z této částky příspěvek 10 000 Kč pro sbor ve Vysokém Mýtě na práci s neslyšícími.

VV schválil vánoční příspěvek kazatelům v důchodu a vdovám po kazatelích ve výši 6 897 Kč. Jedná se podle pravidel fondovního hospodaření o 25 % z průměrné hrubé mzdy v ČR za předchozí kalendářní rok. Dary kazatelům v důchodu a vdovám budou zasílány v průběhu listopadu.

VV také schválil dar všem kazatelům a misijním pracovníkům ve výši 10 000 Kč. Všem pracovníkům bude částka vyplacena formou daru z podpůrného fondu, na který bude převedena část z prostředků pro sbory pobírající dotace. VV vybízí sbory, aby ke konci roku podpořily finančním darem své zaměstnance, tento dar z podpůrného fondu nemá nahradit zodpovědnost sborů za podporu svých pracovníků.

VV schválil odměny zaměstnancům kanceláře (vedoucí kanceláře, předseda Odboru mládeže, pracovník Odboru mládeže a školní kaplanka) ve výši 1 měsíčního platu. Odměny pro tajemníka a předsedu nově schvaluje podle pravidel finanční komise SD až v následujícím roce.

Ekumena

Tajemník informoval o své účasti na výjezdním jednání Řídícího výboru ERC. Kromě běžné agendy se jednání zabývala především otázkou nemocničních kaplanů a pravidel pro jejich zaměstnávání. VV jmenoval také zástupce pro valné shromáždění ERC (bratři Jackanič, Coufal, Poloha).

Bratři Jackanič a Poloha informovali o své účasti na koncilu EBF, jehož výsledkem jsou především rezoluce zaslané na sbory.

Příští setkání VV BJB se uskuteční dne 6. prosince 2017.



Na žádost sboru BJB Praha 4 proběhlo dne 5. října 2017 setkání VV BJB se staršovstvem tohoto sboru.

V rámci setkání jsme společně hovořili o následujících otázkách. Zástupci sboru vyjádřili vůli sboru zůstat v BJB a společně hledat řešení současné situace.

Sbor Praha 4 žádá VV, aby mu byl v rámci RZS v Brně poskytnut dostatečný prostor pro vysvětlení svých postojů spojených s otázkami, které se týkají homosexuality. VV BJB s tímto návrhem souhlasí, kromě příspěvku sboru by na RZS měl také zaznít další referát a následovat společná diskuze.

Sbor žádá VV, aby do řešení současné situace byla zapojena nová smírčí komise, VV tuto žádost bere na vědomí, rozhodne se však podle dalšího vývoje.

Sbor vyjadřuje svoji omluvu bratru předsedovi VV BJB Pavlu Coufalovi za to, jakým způsobem se vůči němu vyjádřil ve svém posledním dopise a vysvětluje, že se nejednalo o osobní podezření, ale otázku spojenou s jeho funkcí. Bratr Coufal tuto omluvu přijímá.

Na dotaz sboru, jak by se postupovalo v případě, kdyby došlo k vyloučení sboru Praha 4 z BJB, VV potvrzuje, že bude jednat podle řádů BJB.

Proběhla diskuze ohledně zakládání nové náboženské společnosti, kterou

sbor připravuje kvůli obavám o svou právní existenci v případě vyloučení. Sbor zdůrazňuje, že mu jde primárně o řešení vlastní situace a není jeho záměrem odcházet z BJB.

VV se také obrací na sbor ohledně Zpravodaje baptistických sborů v ČR s žádostí o změnu názvu časopisu. V je-

dnání bylo vyjasněno, že se nejedná výlučně o časopis sboru Praha 4 a že je nutné se obrátit na jeho redakční radu.

Zapsali: Jan Jackanič, Tomáš Vychopeň.
Ověřili: Pavel Coufal, Jan Koukal.

Jan Jackanič – tajemník VV BJB

VÝVOJ V BJB → Obranná řeč sboru BJB v Praze 4 na jednání RZS

Delegáti se na jaře usnesli, že je třeba náš sbor vyzvat k **pokání**. Proto začneme pár slovy o změně smýšlení – pokání. Modlitba vyznání vin je součástí každých našich bohoslužeb. V rozšířené podobě se jí modlíme o nedělích, kdy slavíme památku Večeře Páně. Vyjadřujeme v ní jak se nám do výhledu k Bohu a do vztahu s ním často staví různé starosti a úkoly. Že my sami jsme často dlužníky našim bližním, když jim nedovedeme vždy projevat lásku. Tu lásku, ke které nás vyzývá Ježíš, když shrnuje zákon i proroky: *budeš milovat Hospodina celým svým životem, celou duší, srdcem i silou a budeš milovat svého bližního jako sebe sama* (viz Mt 22, 37–40). Centrální zvěstí Bible je nám svědectví o Boží lásce, kterou svým přístupem, životem i křížem plně projevil Ježíš. Jej Hospodin vzkřísil, a proto se orientujeme podle **Krista Ježíše**. V něj jsme uvěřili a v jeho jméno jsme byli pokřtěni. Jsme si tedy vědomi naší nedostatečnosti a považujeme se za Boží milostí ospravedlněné hříšníky, kterými zůstaneme až do Kristova druhého příchodu.

V našem sboru rozumíme **Písmu** jako nástroji, jež si Bůh pomocí svého svatého Ducha používá k vytváření a pěstování vztahu s lidmi. Jsme proto překvapeni, pokud Písmo někdo používá jako nástroj k odhánění lidí. Navíc máme vážné pochyby o tom, že křesťané mohou Písmo citovat a používat proti nějaké skupině lidí. Možná trochu silným, ale velice reálným příkladem byl způsob jakým až do konce 2. světové války křesťané mluvili o židech. Citovali z Bible a kladli jim za vinu, že zabili Pána Ježíše. A vztahovali vinu na všechny židy. Dva tisíce let takové křesťanské rétoriky vyústil v tragédii šoa – holokaustu.

Myslíme si, že je třeba se nábožensky motivovanému **násilí** vyhybat. Vidíme, že násilí se neprojevuje jen fyzicky. Začíná už na slovní úrovni. A třeba i nezamýšleně se odkrývá, jak o druhém smýšlíme. Baptisté sami sebe neoznačují za překřtívače, ani křesťané o sobě nemluví jako o pámbičkářích, ani faráři o sobě jako o flandácích. Proto ani u nás ve sboru nechceme ve spojitosti s LGBT lidmi používat výrazy, které odkazují k dnes již překonané kriminali-

zaci a psychiatrické diagnostice. Vnímáme je jako bližní, které zveme do společenství s Bohem a chceme, aby také k nim znělo evangelium Ježíše Krista. Cítíme, že se to může dařit: když pomine ostražitost, zavládne pocit bezpečí.

Vnímáme, že mnoho křesťanů se cítí být tímto ohroženo. Jakoby jim někdo bral pevnou půdu pod nohama. Tak podobně se jistě cítili i zbožní bratři Pána Ježíše, farizeové, když *Ježíš* o šabatou uzdravoval a když různá nařízení Zákona prohluboval a přiváděl k jejich kořenům, když říkal: *slyšeli jste, že bylo řečeno ... ale já vám pravím, milujte své nepřátele* (viz Mt 5,43-44).

Jestliže se BJB v jarním usnesení vyjadřuje k *manželství*, chceme, aby jasné zaznělo, že náš sbor manželství mezi mužem a ženou nijak nezpochybňuje a zpochybňovat nechce. Co nám ale připadá nadbytečné je právě vymezování se vůči menšinám, které nevyznívá vstřícně. Co nám v usnesení naopak chybí je pastorační přístup jak k manželům, tak k těmto menšinám. Nijak se zde nepoukazuje k starosti o časté problémy v manželstvích ani o vůli být každému nablízku.

Z toho co jsme dosud řekli a v dopisech napsali, plyne, že náš sbor oslovuje *pojetí křesťanství*, které je *dobrovolné*. Jako křesťané, kteří se hlásí k reformaci, hájíme pro každého věřícího odpovědnost, s kterou čte, vykládá a chápe Písmo. Vyznáváme, že každý věřící je v přímém a neprostředkovaném vztahu s Bohem a každý tedy musí sám za sebe hledat Boží vůli, která jej provází v jeho

životě. Věříme, že Boží slovo pobízí a vede také každé společenství křesťanů, každou baptistickou církev – tedy každý místní sbor. Nás Na Topolce Boží slovo vede tak, že v otázce jak přistupovat k LGBT lidem (k lidem s menšinovou sexuální orientací – v tzv. otázce homosexuality) nechceme zaujímat jednotné stanovisko. Jako sbor nechceme zaujímat jednotné stanovisko jednak proto, že jde o téma citlivé a také proto, že jej na základě svědectví Bible nevnímáme jako centrální. Chceme být ke všem lidem vstřícní a toužíme, aby každému svitlo světla evangelia.

V otázkách týkajících se přístupu k LGBT lidem se také necháváme inspirovat *evropským baptistickým kontextem*. V baptistických jednotách, kde se tato otázka řeší, zaznívá jednotně hlas o tom, že z tématu homosexuality se nesmí stát něco, co by v důsledku vedlo k rozdělení. Vylučování, dělení či štěpení na této otázce je baptistickými jednotami jinde v Evropě pokládáno za *zpronevěru Kristovy věci*, neboť se touto otázkou upožaduje to, co je pro nás ústřední. A tím je pro nás baptisty to, že nás Pán Bůh povolává žít pod panstvím Kristovým pospolu. Je to společně sdílená víra a závazek k panství Ježíše Krista. Proto ani náš sbor nechce z BJB odcházet a touží po tom, aby BJB zůstala jednotná. Nechť nám – všem sborům BJB – dá Pán Bůh milost projít touto zatěžkávací zkouškou bezostyšně, se smírem a pokorou.

Jan Koukal a Lydie Kucová

Při letošních oslavách 17. listopadu v Praze promluvili k lidem také křesťané. Před pomníkem obětem komunismu v Praze na úpatí Petřína přednesli své příspěvky Martin C. Putna, Miloš Rejchrt a Hayato Okamura. Profesor Putna lidem připomněl pravdu, která je na úplném začátku a na samém konci, a tou je Kristus. Řekl, že i když se prohraje, nakonec – v samém závěru dějin – se prohrát nemůže. Teolog Hayato Okamura četl Žalm 126 a citoval z ekologické encykliky papeže Františka *Laudato Si'*. Třetím řečníkem z řad teologů byl farář Miloš Rejchrt. Ten připomněl, že již před námi byli lidé, kteří vystihli, o co v životě jde, jedním z nichž byl Jan Ámos Komenský. Z jeho díla *Via Lucis* přečetl následující modlitbu:

Ó živote světa, bez něhož všechno je mrtvé, oživ svět! Světlo věčné, osviť naše my-

slí a svými paprsky mocně rozrážej všechny mrákoty, aby přestaly slepnout, bloudit, tápat, řídit se do jam ti, které jsi stvořil k účasti na světle a životě. Prosívali tě démoni, tvoji nepřátelé, abys jim nepřikázal odejít do propasti, a tys jim dával dovolení vstoupit do vepřů. My pak, tvoji služebníci, prosíme, abys už je přikázal svrhnout do propasti, propast nad nimi zavřít a zapečetit, aby již nemohli dále svádět národy. Po celé Evropě, ó pane, po celé Asii, po celé Africe, po celé Americe, po celé Megallanii, po všech ostrovech moře, posvět se jméno tvé a přijď tvé království! Naplň, Bože, zemi poznáním sebe, jako moře je naplněno vodami, aby se již celý svět naplnil kadidlem a světlem tvé slávy a myriády lidí obklopovaly velebnost tvého trůnu. Budiž jméno Hospodinovo požehnáno od tohoto času až na věky. Amen

-lkuc-

ZE SBORŮ → Krátce...

- **Instalace kazatele:** V neděli 10. 12. 2017 během dopoledního shromáždění proběhla instalace kazatele Stanislava Baláže ve sboru BJB v Žatci.
- **Modlitební řetěz:** Od ledna 2018 začíná modlitební řetěz za sbory BJB a společnou službu: 1.–7. 1. Odbor pro manželství a rodinu; 8.–14. 1. Aš; 15.–21. 1. Blansko; 22.–28. 1. Brniště; 29. 1.–4. 2. Brno.
- **Rada zástupců sborů:** Dopolední jednání RZS v sobotu 4. 11. se velkou měrou věnovalo postoji k LGBT li-

dem a problematice tzv. homosexuality. V rámci jednání zazněla výzva k laskavému přístupu k lidem s jinou citovou orientací, dále referát Pavla Coufala, předsedy VV BJB, věnující se postoji k homosexualitě, a proběhla obširná diskuse. Odpoledne bylo věnováno návrhům na změnu baptistických zásad, Odboru mládeže a baptistickým časopisům. V lednu začne vycházet Zpravodaj BJB se zprávami ze sborů BJB. Podrobný zápis z RZS je k dispozici u příjemců pošty BJB

a také v redakci Zpravodaje baptistických sborů v ČR.

- **Odbor mládeže:** V rámci jednání RZS byli představeni kandidáti na předsedu Odboru mládeže, Jordan Haller (Praha 3) a Luboš Tomandl (Cheb – 2.sbor). Oba kandidáti mají několikaletou zkušenost práce s mládeží. Luboš Tomandl vystudoval informační technologie a ekonomii, teologii se věnuje zájmově. Jordan Haller studuje na soukromé biblické škole EBTS, jenž byla založena v roce 2001 s podporou Johna McArthura z Grace Community Church. Volba předsedy proběhne na setkání OdM 9.–11. 2. 2018.
- **Dozvuky konference mládeže:** Výkonný výbor jednal o přípravách konference mládeže v Aši, zabýval se dopisem pořádatelky sboru ohledně vyškrtnutí dvou navržených bratrů z programu a připomenul ašskému sboru i OdM Organizační řád BJB (část C, odstavec II.) s tím, že je potřebné vyjasnit kompetence v přípravách konferencí. Člen VV upozornil, že je na těchto konferencích již řadu let dáván prostor řečníkům, jejichž teze jsou vystavěny na příliš zjednodušeném konceptu vymezování se vůči jiným denominacím, s jiným pojetím víry či zbožnosti. Má důvodnou obavu z jednostranného a manipulativ-

ního působení na naši mládež. Ašský sbor na RZS zdůvodnil, proč z programu konference mládeže oba bratry vyškrtl – „kvůli nebiblickému učení“. Na výzvu obviněného kazatele, s kterým o jeho „nebiblickém učení“ nikdo z ašského sboru osobně nejednal, aby sbor konkretizoval, v čem je „nebiblickým kazatelem“, ašský sbor své obvinění blíže nevysvětlil.

- **Úmrtí:** Ve věku 87 let zemřela 1. 10. 2017 Ružena Dvořáková-Žiaranová, členka sboru BJB v Bratislavě, překladatelka a spisovatelka. Spolu se svým manželem Vladimírem Dvořákem řadu let působila v redakci Rozsévače, účastnila se práce Odboru sester a jako recitátorka natočila pro Trans World Radio několik duchovních a poetických textů. Jejím životopisu se věnuje Rozsévač č. 12/2017.
- **Den lidských práv:** Vždy v adventu, 10. prosince, si svět připomíná lidská práva. Světový svaz baptistů rovněž vybízí baptisty na všech kontinentech, aby si v tento den potřeby našeho světa připomínali a zamýšleli se nad tím, jakým způsobem jako baptisté máme zachovávat právo, milovat milosrdenství a chodit pokorně se svým Bohem.

–lkuc– a –krst–

OHLASY ČTENÁŘŮ

V této rubrice přinášíme ohlas k článku „Naše, otázky naše odpovědi a Ježíš Kristus“ ve Zpravodaji 3/2017 z pera **Petra Stehlíka** a následně odpověď jeho autora **Petra Macka**.

Ježíšovo učení v otázce sexuality považuji za jednoznačně definované těmito dvěma oddíly:

„Od počátku stvoření je Bůh učinil jako muže a ženu. Proto opustí člověk svého

otce i matku a přilne ke své ženě. A budou ti dva jedno tělo, takže již nejsou dva, ale jedno tělo. Co tedy Bůh spojil, ať člověk neodděluje“ (Mk 10,6–9).

„Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcizoložil ve svém srdci. Jestliže tě tvé pravé oko svádí, vyjmi je a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo vrženo do Gehenny“ (Mt 5,28–29).

Z toho vyvozují: Manželství je svazkem muže a ženy a pohlavní styk (i to co mu předchází – již pohledem počínaje) nemá místo mimo manželství. Rozumím tomu tak, že podléhání hříšnému sklonu, třeba k mimomanželskému sexuálnímu prožitku, byť jen vizuálnímu a s jakýmkoli pohlavím, nebo třeba k ponižování bratra (Mt 5,22) Ježíš definuje jako nepřipustné. Je tedy „nabádání“ k životě v celibátu, pokud nežijí v manželství, „horlivostí bez dovolání v Bibli“? Nabádání k „celibátu“ od ponižování bratra také?

Petr Stehlík

Myšlenka „»celibátu« od ponižování bratra“ nerozumím. Celibát je technický termín pro instituční odřeknutí se manželského stavu či sexuálního vztahu; jeho použití v jiném smyslu (třeba obecné záповědi něčeho – a tak je to asi myšleno) věci nevyjasňuje, ale zatemňuje.

K vlastní otázce Ježíšova pohledu na sexualitu asi tolik:

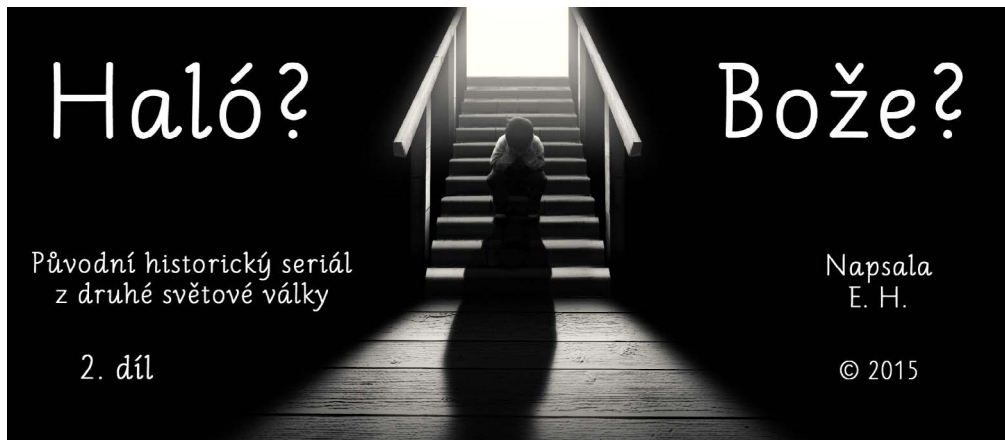
Ježíš nepřináší žádné vlastní „učení“; to, že mnozí odcházeli ze setkání s ním

poučení, z něj ještě nedělá Učitele, tak jako jeho působení „divů“ (a vyvolání údivu) z něj nedělá Divotvorce. Ježíšovo působení je vždy především pastorační, ať už mluví k těm, kdo ho přijímají, nebo k těm, kdo ho nepřijímají. Jde mu o změnu jejich myšlení nebo jejich údělu (případně obojího současně), aby mohli být opět platnými účastníky základní mise Božího lidu – být světlem okolnímu světu. Znamenalo to překonávat myšlenkové i sociálně-etické stereotypy. Těmi „oplývali“ především farizeové. Ježíš je jejich „pastýřem“ tím, že je z toho vyvádí. Je to často spojeno s „tvdou řečí“, Ježíš používá i drastické hyperboly (viz citované místo z Mt 5,28–29), ale cílem je vždy ona kýžená náprava jejich falešné (zpravidla falešně náboženské) životní orientace a jejich východisek, neboli (metanoia) „pokání“ ve smyslu radikální změny kurzu. Farizeové tíhli k napomínání těch druhých, především však ke zlehčování Božích pokynů („ukazatelů cesty“), tak aby dodrželi jejich „literu“ a přitom je to moc nestálo. Ježíš na to reaguje tím, že jim tyto pokyny ztěžuje – suverénně je „přitvrzuje“. To platí i o jejich otázkách na manželskou rozluku a týká se to i jeho úvah o mezilidských vztazích jako takových v „kázání na hoře“. To nic nemění na tom, že Ježíš tu všude vystupuje jako Pastýř, kterému záleží na tom, aby nikdo nevypadl z komunity víry a (individuálně nebo skupinově) nebloudil. Kdybychom se shodli na tom, že „jiná sexuální orientace“ je hříšná svévole („podléhání hříšnému sklonu“), nebylo by co řešit. Pokud ji takto charakterizovat nelze, pak je trochu troufalé na ni vztahovat bez dalšího to, co v Bi-

bli čtete o manželství nebo mimomanželském vztahu (leč by se jednalo o onen základní ustavující či ospravedlňující pokyn z Geneze, že „není dobré, aby člověk byl sám“). Tomu, kdo si nechce své soudy o chování druhých lidí zákonicky ulehčovat, nezbyvá než hledat

světlo v Ježíšově pastýřském zájmu o naši mysl a naše cesty – ve spolehnutí na jím zaslíbeného „Ducha pravdy“, který rozpozná, co je autentické tázání a co je jen hledáním potvrzení toho, „co už dávno víme“.

Petr Macek



Za dva dny přijeli před vysokou dřevěnou bránu. Za ní nebylo vidět.

„Kde to jsme?“ zašeptal Manuel chraplavým hlasem. Sucho ve vyprahlých ústech bylo nesnesitelné.

„Nevím, drahoušku,“ odhrnula mu maminka tmavé vlasy z čela. Na bledé pleti se jí rýsovaly velké kruhy pod očima, protože toho moc nenaspala.

„Bojím se,“ vyhrkl syn. „Pojď, mami. Utečeme. Nevšimnou si nás.“ To bylo pochopitelně nemožné. Němci u brány by je pravděpodobně zastřelili.

„To nepřipadá v úvahu, broučku. Co by si bez nás počal chudák tatínek?“

Zanedlouho strážníci s trhnutím otevřeli dveře od vagonu pro dobytek a všichni najednou mžourali do ostrého světla.

„Ven, vy Židi smradlaví!“

Manuela se to neskutečně dotklo. Jak se opovažují být na ně tak hrubí? Co jim udělali? V životě je neviděl.

Ostatní se začali sunout z vozu ven.

„Manueli, pospěš si,“ pobídla ho maminka a oba rychle seskočili ven.

„Oddělte se! Všichni muži na pravou stranu a ženy na levou!“ ječel Němec, až mu z úst létaly spršky slin.

Maminka zděšeně zkřivila ústa a přitiskla si syna blíž k sobě.

Němec se ušklíbl.

„Jsi snad hluchá?“



„Mého syna mi neseberete!“ vyštěkla na něj maminka.

Němec se opět ušklíbl a násilím je od sebe lehce odtrhl. Maminka se rozplakala. Nikdo nechápal, co se to děje.

„Odchod!“ vyprskl Němec a dvě skupiny si hned rozdělili ostatní strážníci. Maminka v ženské skupině, tatínek a Manuel v mužské.

„Manueli!“ plakala maminka nahlas.

Všichni plakali. Nebylo nikoho, komu Němci nesebrali ostatní členy rodiny.

Muži šli za strážníky v kruté zimě a neodvažovali se ani šeptat. Konečně zastavili před velkou dřevěnou boudou bez oken. Chlapeček se otrásl a chytil se tatínka za ruku. Nechtěl jít dovnitř. Chtěl utéct.

Vevnitř je přivítala tmavá místnost bez oken, věšáky s botníky a pavučiny. Strážníci všem rozkázali, ať tu nechají zavazadla a svléknou se.

Tatínek se zděsil. Opatrně se optal Němců, zda si doopravdy s sebou nemohou vzít zavazadla a zda se doopravdy musejí přede všemi svléknout.

„Ty jsi snad nedoslýchavý, prachस्पतेज Žide? Jo, udělej všechno, co jsem ti přikázal, nebo na tebe pošlu psy!“

Manuela se dotklo, jak na jeho hodného a milosrdného tatínka byli tak oškliví a bezcitní. Copak nemají srdce? V duchu si představil, jak mají místo srdce v těle jenom zející černou díru a v duchu se otrásl odporem.

Po začáteční nepříjemné proceduře se muži museli umýt pod ledovými sprchami a jedním kouskem mýdla, co vůbec nepěnilo. Pak se oblékli do vytahaných obleků, co trochu připomínaly pruhovaná modrobílá pyžama – ale jako pyžama pohodlné rozhodně nebyly. Potom je strážníci ostržíhali (prý kvůli vším) a dovedli do jakési místnosti, kde Židé natáhli ruku a Němci jim do ní zrezlou jehlou vytetovali jejich přiřazovací číslo. Přestože „tetování“ bolelo, Manuel ani nepípl a pokoušel se hrdě dívat do očí tomu Němci, co mu tetoval číslo na ruku. Číslo místo jména. Sebrali mu toho už hodně. Copak mu musí sebrat i jeho jméno?

Poté je zavedli do další dřevěné boudy. Byla bez oken a měla několik desítek paland se špinavou matrací a blechami. Strážníci v teplých uniformách zavřeli za nimi dveře – a v boudě byla naprostá tma. Tatínek s Manuelem si lehli nahoru na

jednu palandu a schoulili se vedle sebe. Modlili se k Pánu Bohu o nějaké vysvětlení nad těmito příšernými událostmi. Jakmile byli dostatečně unavení, zkusili usnout. Bez teplé přikrývky, natřásaného polštáře a hlavně bez médi Kuličky to však nešlo. Třásli se zimou a poprvé v životě se modlili, aby už konečně bylo ráno...

Budíček byl přibližně v pět hodin ráno. Němci se skřípěním otevřeli mohutné dveře boudy a začali na všechny hulákat, ať se konečně proberou, nebo na ně (jako obvykle, Manuela to už začínalo děsit) poštvou své vycvičené psy. Jakmile se všichni dostali ven z toho vydýchaného dřevěného domu, museli se seřadit – a dvě hodiny stát na místě, ani se nehnut. Manuel nechápal cíl tohoto stání v zimě, kdy si je Němci ostražitě prohlíželi a pátrali po jakýchkoliv známkách po tom, že by někdo mrznutí nevydržel a zhroutil se na zem. Proč je tak bezcitně trápí? Vždyť jsou z masa a kostí, stejně jako oni! Tak proč?

Po dvou hodinách bezútešného mrznutí dostali k snídani hrudkovitou kaši bez chuti a barvy. Manuel to však snědl během několika málo minut, takový měl hlad. K pití dostali vařící vodu. Tedy, tak to alespoň vypadalo. I chutnalo.

Pak Němci řevem rozdělili dospělé muže od chlapců. Manuela násilím odtrhli od jeho milovaného tatínka. Plakal, vztekal se, kousal strážníky do těch jejich vyteplených uniforem – ale nebylo mu to nic platné. Němci pouze posměšně odfrkli





a hodili ho ke skupině mladých chlapců. Ti zděšeně pozorovali, jak své tatínky popohánějí holí a rozzuřenými psy. Odváděli je pryč.

V Manuelovi by se krve nedořezal. Nechtěl, aby mu sebrali i tatínka. Stačilo mu to s maminkou. Je přece ještě moc malý. Sám se o sebe postarat nedokáže.

Skupinka strážníků v uniformách hochy obrátili zády k odcházejícím tatínkům a odvedli je kamsi do nějaké místnosti. Bylo tam spousta stolečků a tvrdých židlí bez opěradel. To ovšem vůbec nevadilo. V pokoji se totiž topilo malým krbem. U něj stála vysoká vytáhlá žena. Světlé vlasy měla bolestivě stažené do utáhnutého drdolu, až jí z toho na čele vystoupila bledě modrozelená žíla. V propadlém bílém obličejí zářily velké oči, modré jako letní obloha bez mráček. Bezbarvé rty měla stáhnuté do úzké linky, až skoro nebyly vidět.

Hubené ruce měla svislé podél těla, kostnaté prsty s dokonale opečovávanými nehty sevřené v pěst. Na sobě měla oblečenou hnědou teplou uniformu se sukni a botami s kožíškem na podpatku. Manuel se vyděsil, když ji uviděl. To se tady budou učit, když jsou tu připravené ty stolky s židlemi? Školu nechtěl.

„Dobré ráno, chlapci,“ promluvila bez varování ta zvláštní německá žena. Hlas měla melodický, tichý a hluboký. „Jmenuji se paní Aichelová. Pod mým dozorem budete pracovat na šicím stroji.“

Jeden z chlapců vykřikl.

„My nejsme holky, paní Aichelová!“
Rozhořčeně se na něj obrátila, ale v modrých očích nebyly vidět ty jiskřičky zlosti, které měli Němci v tomto koncentračním táboře.

„Ptal se tě někdo na tvůj názor? Co?“

Hoch se neklidně zavrtěl. „Neptal, paní Aichelová. Odpusťte.“

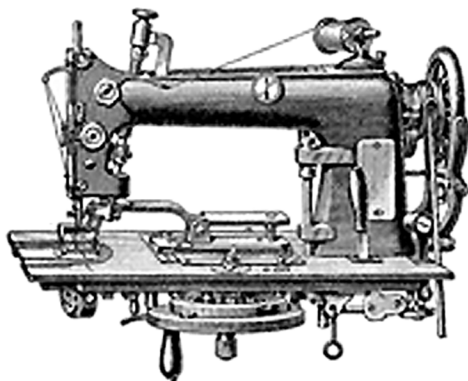
„Jak se jmenuješ?“

„Philipp, paní Aichelová,“ odpověděl vysoký chlapec a očekával nejhorší trest.

Ten mu ovšem Němka překvapivě nedala.

„Dobře, Philippe. Vzadu za touhle boudou je takový kumbál. Jsou tam šicí stroje. Dojdi pro jeden a já vám vysvětlím, jak se na něm pracuje, abyste nepracovali špatně, rozumíte mi?“

Všichni rozuměli. Philipp došel do kumbálu pro jeden šicí stroj a dotáhl ho na jeden stolek.



Paní Aichelová se nad ním láskyplně sklonila a zapnula ho. Z kapsy si vyndala kousek látky a začala vysvětlovat, cože to vlastně budou dělat za práci.

Manuel poslouchal a snažil si to vše zapamatovat. Docela si paní Aichelovou oblíbil. V duchu se nad tím usmál.

Alespoň jeden Němec tu není tak zlý.

Alespoň jeden.

E. H.

*v seriálu jsou použité kresby vězňů z koncentračních táborů
(pokračování příště)*

Umíral, aby člověku k Bohu cestu urovnal.
Umíral, aby na lásku Boží lidem ukázal.
Umíral, aby člověka s člověkem usmířil.
Umíral, aby trpícím kříž nést pomáhal.
Umíral, aby člověku v nebi místo přichystal.
Bůh a Pán člověkem se stal,
aby člověk Božím byl dítětem.
Z kříže volá do davu.

Bůh k Bohu, Syn k Otcí:
„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“
„Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.“

Vlastimil Pospíšil